

Nhóc À! Anh Yêu Em

Contents

Nhóc À! Anh Yêu Em	1
1. Chương 1: Nó Và Nhỏ	1
2. Chương 2-1: Duyên Phận	3
3. Chương 2-2: Duyên Phận (2)	6
4. Chương 3-1: Tiếp Cận	10
5. Chương 3-2: Tiếp Cận (2)	13
6. Chương 3-3: Tiếp Cận (3)	14
7. Chương 3-4: Tiếp Cận (4)	17
8. Chương 3-5: Tiếp Cận (5)	19
9. Chương 4: Phần Kết	24

Nhóc À! Anh Yêu Em

Giới thiệu

Thể loại: Truyện teenLyLy là một cô sinh viên năm nhất của trường kinh tế. Cô có tính cách vô cùng lém lỉnh và thông minh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-a-anh-yeu-em>

1. Chương 1: Nó Và Nhỏ

Chuông đồng hồ đổ 6h30 sáng, nó vẫn như chú mèo lười cửa quây trong tấm chăn dày không chịu dậy, cho đến khi lũ bạn cùng phòng đồng thanh lên tiếng thì nó mới lò mò chui ra khỏi chăn, nó đi tới làm vệ sinh buổi sáng trong vòng 3 phút (nh nhanh như chớp) rồi vào bật laptop xem lịch học ngày hôm nay.

-Thanh Huyền (bạn cùng phòng 1): bà vẫn chưa nhớ được lịch học trong khi đã đi học được 2 tháng rồi ak?

-Nó: Ủi! Hi hi khả năng bẩm sinh của tui là quên mà. Chẳng sao nhớ được thời khóa biểu bà ạ.

-Nhã Quỳnh (bạn cùng phòng 2): tâm hồn lúc nào cũng để trong mấy cuốn truyện tranh và tiểu thuyết ấy thì làm sao mà nhớ được gì nữa chứ:v

Cả phòng cứ loạn xạ cả lên, đến lúc đi học thì ai cũng cũng mém trễ. Sáng nay nó đến 5 tiết lận nên tâm trạng không được tốt cho lắm. bước vào lớp:

-Trúc Linh: sao bà đi trễ vậy, tui ngồi chờ bà 10 phút rồi buồn chết đi được!

Về mặt phụng phịu của con con nhỏ làm nó không khỏi buồn cười. Hử mà nhỏ có thái độ như vậy là nó như mở cờ trong bụng, được thể nó lại thích chọc khoe:

-Nó: Bộ tui là người yêu bà hay sao mà bà phải chờ, tui có bảo bà chờ đâu- vừa nói nó vừa vân ve mái tóc dài ngang lưng của nhỏ, ánh mắt gian xảo khó ưa.

-Trúc Linh: xiiiiiiiiiiiiiiiiiii’- nhỏ vừa nói vừa nhéo cho nó một cái thật đau làm nó phải á lên một tiếng rõ to, cả bọn trong lớp ai cũng nhìn chăm chăm vào hai đứa nó.

Cả hai như vậy từ rất lâu rồi, chẳng biết duyên phận gì mà chúng nó lại thân với nhau như vậy, có lẽ vì hiểu nhau mà chúng có thể chơi với nhau như vậy được. Chuông báo vào tiết, nó lại thở dài ngán ngẩm, cứ nghĩ đến 5 tiết học sẽ trôi đi chậm rãi thì nó lại thấy chóng mặt, nó nổi tiếng là đứa lười học ấy thế mà lực học của nó lại chẳng tệ chút nào, nó luôn là đứa đứng nhất nhì trong lớp, trời phú cho nó một bộ não gỗ ghè-nó luôn nói với nhóm bạn của mình như vậy. Xét ở mọi góc độ nó là mục tiêu của nhiều đứa con trai cả trong lẫn ngoài lớp nhưng nó lại là kẻ thất bại ngay trong mối tình đầu tiên của mình, nó yêu một anh học khóa trên nhưng anh ta lại chỉ đem nó ra và so sánh với những đứa con gái khác. Dù vậy nó vẫn rất yêu anh, anh là một phần rất quan trọng trong trái tim nó, vì thế dù có không nhận được tình cảm nơi anh ta nó vẫn chẳng muốn đi tìm một tình yêu khác. Nó bảo nó không có duyên với vị thần tình yêu.

Kết thúc buổi học nó lê bước về phòng như không còn tí sức lực nào, mà không, nó chẳng về phòng mà đi thẳng xuống căng tin, nơi nó sẽ giải quyết cơn đói bụng của mình. Đặt đĩa cơm xuống bàn, nó ngồi vào ghế và tận hưởng bữa trưa của mình, mấy đứa bạn cùng phòng lại đi tụ tập với mấy anh trong lớp liên kết, bỏ lại mình nó như vậy, vừa nghĩ nó vừa ăn, “ cạch” nó vừa như nghe được tiếng đĩa cơm đặt xuống bàn mà lại là bàn của nó, khẽ nhìn lên- là anh ta- nó thấy người mình nóng rang, từ khi chia tay nó chẳng giám đứng trước mặt anh, nó thấy mình không đủ tự tin nhưng giờ thì con người ấy lại đứng ngay trước mặt nó.

-Quốc Dũng(tên anh ta):Anh có thể ngồi cùng bàn được chứ?

-Nó: Dạ được!- trả lời một cách lung tung, nó không biết mình sẽ kết thúc buổi trưa này như thế nào nữa.

Cả hai đều im lặng cho đến lúc nó giải quyết đĩa cơm của mình trước:

-Nó: Em về trước nhé!

-Quốc Dũng: ừm. Em về! vừa trả lời vừa trao cho nó một nụ cười đẹp chết người, trước đây nó cũng chết vì nụ cười đó của anh cho nên giây phút này nó như bị đóng băng, chân nó chẳng thể nhúc nhích được, đến lúc nó lấy lại được nhận thức thì lập tức phóng nhanh ra khỏi căng tin với vận tốc ánh sáng. Về đến phòng nó lăn ra giường ngủ để quên đi chuyện này, bộ trong phòng chẳng kịp hỏi nó được câu gì, sở trường của nó là ăn và ngủ mà, 3 giờ chiều nó thức dậy, cầm điện thoại lên bấm số Trúc Linh, đầu dây bên kia bắt máy:

-Nó: bà đang làm gì đó, trà sữa đi, đang buồn!

-Trúc Linh: ok, 15 phút nữa tui qua chỗ bà hỳ, mà đi với tui là không được buồn đó nha.

-Nó: ừ, qua đi, nói nhiều!

Cúp máy, nó đi tắm rồi thay đồ đợi Trúc Linh qua đón, nó diện một bộ đầm ren màu kem rất điệu, bình thường chẳng ai để ý nhưng đến lúc nó điệu thì ai cũng phải công nhận rằng nó có sở hữu một vóc dáng rất chuẩn, mái tóc xòa ngang lưng làm tôn lên làn da trắng ngần càng khiến cho người khác mê hồn, nhưng không hiểu sao Quốc Dũng lại không đổ trước nó, có lẽ vì nó không giàu như người ta, nó chỉ là đứa con gái của một gia đình bình thường, không nghèo nhưng cũng không gọi là giàu.

-Thanh Huyền: bà đi với giai hay sao mà điệu đà thế, cho tui này đi ké với nha!-vừa nói vừa cười khoái chí.

-Nó: giai đâu mà giai, tui đi với Trúc Linh chứ bộ, mà điệu thì sao nào, tui cũng là con gái mà, mà nói nè tui chả cần điệu đâu nhá,tui đẹp tự nhiên, hé hé.

-Thanh Huyền: trưa nay bà ăn gì mà giờ tự tin giữ zà bà.

Câu chuyện sẽ không kết thúc nếu như Trúc Linh không đến đúng lúc, nó mãi nói chuyện cũng quên mất là mình đang chờ Trúc Linh. Trúc Linh cũng điệu đà chẳng kém nó là mấy, nhỏ mặt một chiếc váy ruyn ôm ngắn trên đầu gối rất cá tính kèm chiếc áo pun phải gọi là cool. Cả hai đi vào một quán trà sữa có phong cách của Nhật. Ngồi bệt xuống chiếc gối êm, gọi 2 ly trà thủy tinh, nó thở ra một tiếng nghe dài thượt:

-Trúc Linh: bà sao zà, chuyện gì mà buồn?

-Nó: trưa nay tui gặp Quốc Dũng bà ạ, giờ tui vẫn không thể quên được ảnh, bà có cách nào không?

-Trúc Linh: mà bà gặp ông ở đâu?

-Nó: lúc ăn trưa ý, ảnh xin ngồi bàn chung với tui, tại dưới căng tin hết chỗ ọy.

Nghĩ một lúc nó lại khều tay Trúc Linh:

-Hay tui tìm việc làm thêm hen, như vậy tui sẽ không còn thời gian để nhớ đến ảnh nữa, bà thấy được không, thời gian mình học có một buổi thôi mà, làm bán thời gian thì không sao nhỉ?

-Ừ, tui thấy vậy cũng được, nhưng bà tính làm cái gì?

-Chưa biết, bà tìm giùm tui đi, nhận lương tui khao bà, ok!

Một lời đề nghị hấp dẫn làm Trúc Linh phải gật đầu trước nó. Cả hai lại cười nói vui vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra, nó và nhỏ là vậy, vẫn vô tư và ngây thơ như những thiên thần. nỗi buồn của tui nó cũng giống như những cơn gió, chỉ vô tình thoảng qua nhưng vẫn lưu lại vài hạt bụi nhỏ.

2. Chương 2-1: Duyên Phận

Sáng nay nó đến lớp với tâm trạng khác hẳn hôm qua, chẳng là vì tối qua khi đang học bài thì Trúc Linh gọi điện thông báo tìm được việc cho nó rồi, nó cứ cười tủm tỉm suốt cả buổi tối. Sáng nay người nó muốn gặp đầu tiên là nhỏ Linh, mà cứ như là nhỏ muốn trêu nó vậy, mãi đến tận lúc chuông báo thì nhỏ mới lò dò bước vào, vừa nhìn nó nhỏ vừa đánh cho một cái nhìn đắc chí, chẳng ai hiểu nó nhiều như nhỏ, biết rằng sáng nay nó sẽ hồi hộp được gặp mình nên nhỏ đã cố tình chờ chuông báo mới vào lớp, nhỏ định nghỉ một buổi luôn rồi ý nhưng mà vậy thì ác quá. Nó đáp lại một cái nguýt dài cả cây số, vậy là nhỏ lại phải hứa hẹn này kia với nó:

-Được rồi, tui xin lỗi bà nha, lần sau không giám vậy nữa, hi hi!

-Thôi đi, giận rồi!

-Thế có muốn nghe công việc tui tìm cho bà không, hay là thôi nha-chiều này của nhỏ mà không đánh bại nó thì phải phục tài làm lấy của nó rồi.

-Rồi, bà nói đi, công việc đó là gì, không nói nhanh là tui giận thiệt à nha.

“Cốc cốc”-nghe như tiếng thước gõ, tui nó vẫn cứ huyền thuyên coi như không nghe vậy, đến lúc cô giáo hỏi chuyện thì nó và nhỏ mới tạm hoãn:

-Hôm qua hai em ăn cơm với gì vậy?

-Nó: dạ em ăn với cá còn Trúc Linh ăn với gì thì em không biết ạ-nó vẫn hay trả lời giảng viên một cách mảnh khảnh như vậy nhưng họ lại thấy có cảm tình với nó bởi nó học giỏi lại vui tính.

-Thế à, vậy mà cô tưởng em ăn cơm với dưa môn chứ, nói nhiều giữ hen-giảng viên của nó cũng thuộc dạng khó đùa, bởi vậy mới chịu được cái lớp này. 95% là nam mà lị.

Lúc này thì cả lớp chẳng ai nhịn được cười, biết mình đã thua trước tay cô nên nó chỉ biết cười trừ cho qua chuyện, bọn con trai được thể hòa theo làm cả căn phòng cứ nhao nhao cả lên. 3 tiết học trôi đi nhẹ nhàng như thế càng làm cho nó thấy thích thú hơn. Lúc ra về hai đứa rủ nhau cà phê và tiếp tục câu chuyện dở dang lúc sáng.

-Bà tìm cho tui việc gì zà?-nó vừa hỏi vừa đưa miệng thưởng thức ly cà chua ép của mình.

-Lúc tối tui nghe ba nói chuyện của anh họ tui nên tui sức nghĩ tới bà á!

-Là sao? Anh họ sao lại nghĩ tới tui, bộ anh bà đang tìm nhân viên làm bán thời gian hả?

-Không, cứ ngồi yên tui kể cho mà nghe, cái gì mà cứ xồn xồn lên thế hả!

-Rồi rồi, kể đi, vòng vo hoài!

-Anh tui mới bị tai nạn nửa năm trước, giờ ảnh nằm liệt giường, mất cả ý thức nên chú tui buồn lắm, tội nghiệp, lúc trước ảnh huy hoàng bao nhiêu thì bây giờ sụp đổ bấy nhiêu, chú đang tìm người chăm cho ảnh.

Nghe tới đây, nó ho sặc sụa, nó nghe nhỏ nói mà chẳng tin được:

-Bà bảo tui đi chăm cho anh bà đó hả, tui tìm việc làm thêm chứ không phải osin. Nhaaaaaa!'

-Không phải osin, nói là chăm nhưng bà chỉ cần nói chuyện và đọc truyện cho anh đỡ buồn thôi, lúc trước thì cô tui chăm nhưng dạo này công ty chú nhiều việc quá nên giờ cô phải vào giúp, mà đọc truyện với nói chuyện là sở trường của bà còn gì nữa! hi hi

-Ừ, đọc truyện thì tạm được đi, bộ không lẽ tui đi nói chuyện một mình với một bức tượng à, tui đâu có có bị chạm dây nào đâu.

-Thôi mà, bà giúp chú cũng như giúp gia đình tui đi, với lại cô chú cũng không để bà thiệt thòi đâu, tui sẽ thường xuyên qua chơi với bà mà, nhaaaaaa!

Nhỏ vừa nắn nỉ vừa ôm chặt cánh tay nó lắc qua lắc lại, ra vẻ nũng nịu làm nó không thể nào từ chối được, thế nhưng trong nó cũng đang thỏa mãn với công việc đó “ để gì có công việc nào nhàn hạ mà lương cao như vậy, cả ngày chỉ cần nói chuyện và đọc truyện thôi, mà hai cái đó lại là sở trường của mình, nhỏ này cũng hiểu mình ghê” nó thầm nghĩ lại cười một mình sau khi chia tay Trúc Linh về kí túc. Ngày hôm sau là ngày đầu tiên nó thử việc, “chẳng biết ông anh nhỏ Linh có dễ tính không nữa, mình nói chuyện một hồi có khi nào ổng tức quá mà từ nằm bất động cho đến ngồi bất dậy đuổi mình đi không”, nó lại nghĩ và lại cười với tình huống mình tưởng tượng ra. Chiu ấy, Trúc Linh chở nó qua nhà ông chú, bước vào cánh cổng lớn cứ ngỡ rằng mình đang đi vào một lâu đài vậy, nó ngất ngay trước hoa cảnh nguy nga này, căn biệt thự của gia đình ông chú Trúc Linh thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của nó, hai vợ chồng đều là doanh nhân thành đạt nhưng lại chỉ có duy nhất một đứa con trai, nhìn người vợ nó thấy có cảm tình đặc biệt, bà mang một vẻ đẹp quý phái với vẻ hiền hậu lương thiện dễ mến, bà cũng vậy, bà cũng cười với nó một cách gần gũi.

-Ông Trần(chú của Trúc Linh và cũng là mẹ của Khánh Minh): cháu là bạn của Trúc Linh à!-vừa nói ông vừa nhìn nó bằng ánh mắt hiền từ chẳng kém gì người vợ, có vẻ như ông đang mong đợi và trông cậy ở nó điều gì đó.

-Dạ vâng ạ, cháu học chung lớp với Trúc Linh!- nó lễ phép trả lời.

-Ừ, chắc cháu cũng đã nghe Trúc Linh kể về hoàn cảnh của gia đình bác hiện giờ, ngày mai hai bác phải đi Thái Lan kí hợp đồng với đối tác, cháu cố gắng giúp bác một thời gian nhé!

-Đến lúc này thì nó đã bị thuyết phục hoàn toàn trước sự nhiệt tình của cả hai vợ chồng: dạ vâng ạ, giúp được gì cháu sẽ cố gắng ạ.

-Chú yên tâm đi, con sẽ thường xuyên qua giám sát bạn ý mà, hi hi!- Trúc Linh nhanh nhẩu.

-Bác cảm ơn cháu nhiều nhé!- người vợ từ nãy vẫn ngồi quan sát và giờ mới lên tiếng.

Người vợ cầm tay nó dắt đến một căn phòng có cửa kính nhìn ra hồ bơi, căn phòng ấy cũng đẹp không kém gì cái phòng khách vừa nãy nhưng lại có một cái gì đó buồn buồn trong căn phòng này, bởi có một sự im lặng quá mức nó nghĩ, nó khẽ rùng mình, trong căn phòng ấy nó nhìn thấy một dáng người con trai nằm im lìm trên chiếc giường phủ ra màu nâu nhạt, bây giờ nó mới nhìn kỹ khuôn mặt ấy, anh có một sống mũi rất cao, hàng chân mày rậm đen, a đẹp-nó nghĩ vậy:

-Đây là con trai bác, nó như vậy sau vụ tai nạn nửa năm trước, nó gặp chuyện gì đó rất buồn nhưng không chịu kể với bác, bác sĩ bảo nó chẳng sao cả, tất cả đều bình thường nhưng nó lại không muốn tỉnh lại, lý trí của nó bây giờ đang muốn buông xuôi nên nó cứ nằm như vậy mãi cháu ạ, dù hằng ngày bác vẫn đến nói chuyện với nó nhưng nó vẫn coi như chẳng biết gì, bác buồn lắm-nó nhìn thấy trên khóe mắt bà đọng lại hai hạt sương đang chực rơi ra, nó chẳng giám hỏi gì nữa vì sợ rằng bà sẽ buồn thêm.

Nó gặp anh trong hoàn cảnh như vậy, có lẽ đây là duyên phận của hai đứa bởi sau lần gặp ấy, một ngã rẽ mới đã vạch ra trong cuộc đời của cả hai người, ngã rẽ ấy, đã làm thay đổi cả cuộc đời họ.

Chiều mai là buổi làm đầu tiên của nó, từ lúc ở nhà ông Trần về tới giờ nó vẫn không thôi nhớ về anh, người con trai ấy cứ xuất hiện trong tư tưởng của nó, a đẹp như một vị thần, lung linh và lạnh lùng, nó tự nghĩ sao một người ở độ đầy sức sống như vậy lại đi buông xuôi tất cả cơ chứ. Nó vẫn luôn nghĩ về cái nguyên nhân sâu xa ấy, cái nguyên nhân mà chỉ có anh mới giải đáp được. “reng reng”: tiếng chuông điện thoại làm nó sực tỉnh, là nhỏ Linh:

-Sao rồi, chuẩn bị tinh thần cho ngày đầu tiên đi làm chưa?

-Ừ, cũng thất lo lo sao ý!

-Trời ơi, lo cái gì, có tui mà, cần gì bà cứ alo là tui có mặt sau 3 giây liền, hi hi!

-Bà là thánh hay sao mà bay tới trong vòng 3 giây được!

-Hi hi, thì đại loại là thế!

-Thôi đi, bà là tiểu quỷ thì có chứ ở đó mà thánh với thần. hí hí!

-Xí, nếu tui mà là tiểu quỷ thì là một tiểu quỷ xinh xắn nhất quả đất.

-Được rồi, tui phải đi ngủ đây, mai năm tiết đây nàng.

-Ừm, bey bà nha.

Tối đó có một người không thể ngủ được, bởi người đang suy nghĩ rất nhiều điều.

Lại thêm một buổi nó đi học trễ, giáo viên đã quá quen với việc đó nên chỉ lắc đầu ngăm ngăm khi thấy việc này.

-Sao trễ zữ zạ?

-Ừ, dậy muộn chứ sao, với lại quên mất phòng học, phải chạy đi kiếm.

-Trời, tui lạy bà trời con luôn á!

-Hi hi, thôi học đi!

Đi học thì trễ giờ quên phòng chứ hề mà hết tiết là không ai nhắc ai bảo cũng nhớ, hai con nhỏ phóng nhanh xuống căng tin với tốc độ ánh sáng trước bao nhiêu con mắt nam nhi đang theo dõi, chẳng biết ngại là gì cả. Chọn cho mình một chỗ ngồi lý tưởng, nơi mà có thể nhìn ra phía khung viên trường, nơi ấy rất đẹp, có một cây phượng già đứng đó đã rất lâu nhưng năm nào đến độ hạ về cũng nở hoa đỏ cả một góc trường, phía mặt đất cũng chiếm một khoảng rộng bao nhiêu là cánh phượng. Nó thích nơi ấy nhất, mọi khi nó vẫn hay ngồi đọc truyện ở đó, nhưng chỉ một mình, cả nhỏ Linh cũng chẳng biết là con bạn của mình lại có những lúc riêng tư như vậy.

Chiều, tại nhà ông Trần, trong căn phòng lạnh tanh...

Ngày đầu tiên đi làm nó vẫn chưa biết chính xác là mình nên làm gì, nhỏ Linh thì lại bận nên nó cũng chẳng dám hỏi thử, nó ngồi đó, cầm cuốn tiểu thuyết mà cả tuần nay nó vẫn chưa đọc xong, chẳng là nó bận mọi thứ việc không có thời gian học, lí do biện minh của nó là vậy. Bắt đầu đọc từ đoạn bỏ dở, đây là lần đầu tiên nó đọc tiểu thuật mà lại đọc thành tiếng, bình thường nó chỉ đọc bằng mắt và ngẫm nghĩ nhưng đoạn mà nó tâm đắc, nhưng lần này, nó không chỉ đọc cho mình nó nghe mà còn đọc cho cái người đang nằm bất động trên chiếc giường màu trắng kia. Đọc được một hồi có người gõ cửa:

-Dạ. đã đến lúc làm vệ sinh và ăn tối của cậu chủ rồi ạ!

Nó ngược nhìn đồng hồ, đã 6h30 tối rồi cơ à, nó mải mê đọc mà chẳng quan tâm đến mọi thứ xung quanh mình. Thế rồi nó đi ra ngoài cho mấy người làm lo cho anh ấy, cái công việc tưởng như đơn giản mà lại mất cả tiếng đồng hồ, nó ngồi ngoài hồ bơi chờ dài cả cổ. Đến lúc quay lại nó lại chẳng có cảm hứng đọc nữa, nó là vậy, cái gì cũng thích mới làm, còn không thì còn lâu. Nó lấy điện thoại gắn phone vào, tắt nhiên nó một bên còn gắn vào tai anh một bên, nhạc điệu vang lên làm nó buồn ngủ, nó rất thích nghe nhạc không lời, những lúc mất ngủ nó hay mở những bản nhạc ấy, nó tựa đầu vào thành ghế và nhắm mắt, nhưng....có một người lại đang nhìn nó ngủ vào lúc này. Nó ngủ say đến nỗi cô giúp việc tới gọi thì nó mới chịu dậy, nhưng đã quá khuya mà nó thì lại không giám về một mình(nó nhác gan lắm) nên người quản gia phải sắp xếp phòng cho nó. Lần đầu ngủ trong một căn phòng tiện nghi như vậy nó thấy lạ lắm, quá xa hoa đối với nó, và nó tự nghĩ nó không thuộc vào tầng lớp này. Thoáng chút buồn và thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Hôm nay là thứ bảy nên nó ở cạnh anh cả ngày, dù sao cũng chẳng có chuyện gì để làm nên nó ở lại luôn, nó nhờ quản gia đặt anh lên chiếc xe lăn và dắt anh ra biển dạo, anh vẫn thế, vẫn thờ ơ trước mọi sự chăm

sóc đặc biệt ấy, đến thời điểm này vẫn chưa có gì ràng buộc giữa hai con người ấy nhưng trong ai đó đang có chút rung rinh.

Suốt một tuần chăm sóc anh, nó biết anh có cảm giác chứ không thực sự vô tri. Nhưng nó không đủ sức để kéo anh dậy, trong nó bây giờ rất lạ, nó hay nghĩ đến anh và thắc mắc về lí do mà anh nằm đó. Hối nhỏ Linh nhưng nhỏ cũng chẳng biết gì, vậy là nó bắt đầu nói chuyện với anh chứ không chỉ đọc truyện như lúc trước nữa, nhưng mắt anh thì chỉ hướng về một phía, nơi đó dường như nó không tồn tại. Nó nghĩ mình như một kẻ ngốc thật sự, suốt ngày cứ lảm nhảm cả ngày mà toàn thứ chuyện chẳng liên quan tới nó. Buồn, nó đi quanh phòng tìm thú vui khác, lục loại kệ sách của anh, nó thấy giống như đang ở trong một tiệm sách hay là trong thư viện vậy, có đầy đủ tất cả, mọi thể loại nhưng sách kinh tế thì có phần nhiều hơn. Đang mãi mê lật lật thì một cuốn sổ từ trong kệ được cất ở một góc rất kín rơi xuống đất làm phát ra tiếng động, nó cúi xuống nhặt lên, là một cuốn sổ có bìa là hình chú gấu taddy xinh xắn. lật trang đầu tiên, nó thấy tay mình run run, như rằng nó đã phát hiện được một bí mật đã được giấu kín rất lâu. Lén nhìn anh, nó hoảng, vì đây là lần đầu tiên anh nhìn nó, ánh mắt rất sâu, chất chứa đầy tâm trạng, đây là cuốn sổ nhật kí của anh, nó nghĩ những gì nó thắc mắc bấy lâu nay đều nằm trong cuốn sổ này. Kéo ghế ngồi cạnh đầu giường anh, chậm rãi đọc, nó đang rất sợ, chẳng biết là đang sợ gì nữa. Khẽ ngước nhìn anh, khóe mắt anh rưng rưng, nó thấy lòng nặng trĩu, nó hiểu vì sao anh lại như vậy, có một người con gái đã đi qua cuộc đời anh, mãnh liệt và tàn nhẫn. Nó nghĩ anh và nó giống nhau, cả hai đều là kẻ thất bại trong tình yêu, lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào nó nhưng lại là lúc anh đang khóc, khóc cho mối tình đầu, khó cho cuộc đời mình. Anh và nó đang có cùng một tâm trạng, nó đã yêu Quốc Dũng nhưng chưa là gì trước sự hạ sinh của anh.

Một tháng trôi qua, nó dần có tình cảm với anh nhưng chẳng dám nói, nó quá nhỏ trong anh so với cái tình yêu nằm trong cuốn nhật kí kia. Đã hết hạn hợp đồng, ông bà Trần trở về từ Thái Lan, bà Trần đến ngay phòng Khánh Minh thăm con trai mình, bà cười hiền khi nhìn thấy nó đang ngồi đọc tiểu thuyết cho anh nghe. Bà lặng lẽ đi về phòng mình, bà không muốn phá vỡ cái không khí nhìn thấy lúc này, bà nhìn thấy trong ánh mắt Khánh Minh sự âu yếm và vương chút tình cảm nhẹ nhàng. Bà biết Khánh Minh chỉ bị liệt toàn thân chứ trái tim thì không hề. anh vẫn đang sống với một trái tim khao khát yêu thương, bà nghĩ thăm chắc mọi chuyện sẽ đi xa hơn những gì mình thấy. bà gọi nó đến và nói chuyện:

-Cháu đã vất vả nhiều rồi, đây là lời cảm ơn chân thành của bác!

Bà đưa cho nó số tiền công mà một tháng nay nó chăm sóc cho Khánh Minh như đã thỏa thuận trước đó và hỏi.

-Cháu có muốn tiếp tục không?

Bà đang thử tình cảm của nó, xem xem một tháng vừa qua anh có là gì trong nó không.

-Dạ, cháu cũng sắp thi giữa kì rồi nên chắc cháu sẽ chú tâm vào việc học hơn ạ!

Bà nghĩ sẽ chẳng có đứa con gái nào ngốc đến nỗi đi yêu một thằng tàn tật cả. ánh mắt thoáng buồn của bà không giấu được nó nhưng nó không muốn gần anh nữa, bởi nó biết nó đã yêu anh mất rồi, mà anh thì lại ở trong một thế giới không phải của nó, anh không thuộc về nó.

3. Chương 2-2: Duyên Phận (2)

Nó đang ngồi nghe cô giảng thật chăm chỉ thì nghe điện thoại rung trong học bàn, cầm lên....là một số lạ hoắt, nó không biết của ai nhưng nhỏ Linh lại ngồi cười hiểm, nó bắt máy:

- alo....ai vậy ạ?

- tôi, cô chuẩn bị làm công việc của mình đi nhé!

- anh là ai?-nói rồi nó suy nghĩ- là anh, Khánh Minh?

- nhanh nhạy lắm, không uống là thư kí của tôi nhỉ!

- anh nói chuẩn bị là chuẩn bị gì!-nó vừa nói chuyện vừa lén nhìn cô giáo.

- tôi đang có việc cho cô làm, qua đây đi!

- N...A....Y...Ỡ- nó hét lên làm cả lớp hoảng, cả cô giáo cũng giật mình quay xuống nhìn nó- xin phép cô cho em ra ngoài ạ!

- ừ!-cô trao cho nó một ánh mắt có thể thái được thịt bò ngay lúc này.

ngoài hành lang nó tiếp tục khẩu chiến với anh:

- anh tưởng tôi là osin thật hay sao vậy, anh có biết giờ là giờ học của tui không hả, tui mà không học hành đằng hoàng thì công ty rác thải cũng không nhận nữa chứ huống chi là cái tập đoàn chà bá nhà anh...bla bla.....

- cô nói xong chưa đấy, tôi đã cho xe qua đón cô rồi, 10 phút nữa nếu không qua kịp thì đừng có mong học hành gì nữa chứ đừng có nói là công việc sau này!....bíp bíp...

- này này, cúp máy rồi sao, ở đâu ra cái con người ngang ngược này vậy trời, biết vậy lúc trước chăm anh ta bóp mũi cho chết quách cho rồi. hứ....tức chết mất.

nó nhắn tin cho nhỏ Linh:” lác về cầm túi xách về dùm tui với nha, đi có việc đấy!”

nói rồi nó về phòng lấy đồ, nhưng ” Ôi trời ơi, cái con người đáng ghét kia đã dọn sạch sẽ không còn sót lại một thứ gì của con cả”, nó đưa cặp mắt tìm kiếm sự giải thích của đám bạn trong phòng và nó biết được rằng có một anh đẹp trai lịch sự vào phòng bảo là chuyển đồ hộ nó, cũng vì cái đẹp trai lịch sự đó mà cả phòng chẳng còn ai nghĩ đến việc phải thông báo cho nó chuyện đó cả.

- ảnh còn nhắn là khi nào bà về thì xuống cổng trường, ảnh chờ á:

- bộ tui đi như vậy mà mấy bà không buồn à!

- buồn gì mà buồn, bớt một phân tử, bớt đi sự nổi loạn- nói rồi cả phòng cười phá lên.

- được lắm, lũ nhóc tì tụi bây, rồi ta sẽ quay lại và trả thù tụi mày về việc nổi giáo cho giặt dọn sạch đồ của ta, hứ.....

nó ra tới cổng, đúng là có người đang chờ nó thật, một chiếc Cadillac CTS, trời ơi....đây là một trong 10 chiếc đẹp nhất thế giới cơ mà, nó sẽ được ngồi trên chiếc xe ấy như một quý cô thanh lịch sao, nó ra về thích thú nhưng chợt thấy rung mình khi sắp phải gặp cái khuôn mặt lạnh lùng kia.

tại phòng làm việc của anh....

nó mở cửa bước vào mà không thèm xin phép, anh cũng chẳng thèm chấp nhận với nó.- cô tới trễ đấy nhé!- là do người của anh đi chậm chứ bộ!. anh lại bỏ qua cho nó lần này.

- anh cần tôi làm cái gì?

- có phải cô rất giỏi việc tiếp xúc xã giao không?

- vậy thì sao?

- tôi cần cô làm quen với một người-nói rồi anh đưa cho nó một xấp hồ sơ trong đó có hình của một người con trai, đẹp nhưng là một nét đẹp mang sự xảo trá-anh ta là con trai của một công ty đầu thầu đầu tư đang cạnh tranh với công ty mình.

- anh ấy đẹp thật!

- này tôi bảo cô tiếp cận vì công việc chứ không phải bảo cô đi xem mắt nghe chưa?- anh thoáng chút khó chịu khi nghe nó khen anh ta như vậy.

- tôi có nói là đi xem mắt đâu nà, thấy đẹp thì khen thôi chứ bộ! nhưng sao tôi phải tiếp cận anh ta.

- hiện giờ bên cạnh tôi đều là tai mắt của hần và người của tôi hần đều nắm rõ, chỉ có cô là chưa ai biết cũng chưa từng ai tiếp xúc nên cô là hợp nhất.

- nhưng tiếp cận vì lý do gì?

- trước mắt cô cứ làm những gì tôi bảo đi đã, còn kế hoạch sau này còn chờ xem cô có làm tốt việc này hay không mới biết.

- ok, nhưng sao anh lại dọn sạch đồ của tôi đi vậy, bây giờ anh định để tôi ở đâu chứ?
- cô sẽ có nhà riêng, nên nhớ khi tiếp cận với Hải Vương-tên anh chàng kia- thì cô là một cô gái đã tốt nghiệp cao học ngành quản trị, 25 tuổi và chưa có gia đình, ba mẹ đang làm việc ở nước ngoài, nếu đi với hắn mà vô tình gặp tôi thì phải coi như là không biết, hiểu chưa.
- sao mà kì bí quá vậy, tui thấy hứng thú rồi đấy, trong những tiểu thuyết đã đọc tui đã thấy nhiều tình huống như vậy mà chưa trải qua lần nào, hí hí.
- vui quá nhỉ....a nói mĩa mai....được rồi, tạm thời cô nghỉ học một thời gian tại trường đi, tôi sẽ xin phép trường cho giảng viên về dạy tại nhà cho cô.
- hử, lại phải học tại nhà nữa hử, như vậy tôi buồn chết mất, hix hix...anh cứ để tôi đi học bình thường không được sao- nó nhìn anh với ánh mắt cầu khẩn làm anh suýt nữa động lòng nhưng kịp lấy lại bình tĩnh từ chối thẳng thừng.

sau đó nó được người vệ sĩ đưa về một căn hộ sang trọng dọc bờ biển gần nhà anh, nó thấy vui vì cũng có thể gặp anh lúc anh đi làm. căn hộ này cũng tiện nghi không kém gì biệt thự nhà anh, sống ở đó cả tháng nên bây giờ nó cũng đã quen với khung cảnh hoa lệ này, nhưng rộng quá nó lại thấy sợ, nó sợ ma, nó nhắn tin cho anh:”ở đây có ma không vậy, rộng như vậy tôi sợ lắm!” ”cô điên à, ma đâu ra chứ, đừng có lo”. anh nói vậy nó cũng yên tâm hơn tí chút. buổi tối cầm xấp hồ sơ anh đưa lúc sáng, xem xét, thì ra anh ta có những sở thích khó chịu như vậy, dù rằng là một dân chơi gái chuyên nghiệp nhưng lại không hề cặp kè với những nàng gái nhảy hay hầu rượu, toàn là con gái nhà lành mới lớn, ”Khánh Minh, anh định dồn tôi vào chân tường hay sao mà lại đưa tôi cái con người này, nhưng anh đừng vội mừng, tui không phải thuộc dạng dễ ăn hiếp đâu há”. nó lên kế hoạch tiếp cận một cách chi tiết.

hôm sau vừa mới ngủ dậy mở mắt ra đã thấy anh ngồi cạnh nhìn nó chăm chăm tự lúc nào, nó hoảng lấy chăn che lại trước ngực:

- A...n...h anh làm gì ở đây? sao anh vào đây được?
- anh đứng dậy đi về phía cửa sổ cười nham hiểm:- cô quên đây là nhà tôi mua à, sao tôi lại vào không được!
- đề tiện, hèn hạ. hử!
- bớt lắm nhảm đi, thay đồ rồi đi với tôi.
- đi đâu?
- này, sao cô cứ hay hỏi lại vậy nhỉ,cô cứ làm theo tôi là được, nhóc con ạ!
- này, ai là nhóc hử, anh hơn tôi có 7 tuổi thôi, có nhiều nhận gì đâu mà ăn nói kiểu đó hử.
- thôi được rồi, nhanh lên giùm tôi đi!

ăn sáng xong anh dẫn nó đến một khu mua sắm rộng lớn, anh không bảo nó chọn àm anh tự chọn rồi bắt nó thử những bộ đầm trang nhã, nó rất thích nhưng lại làm ra vẻ khó chịu. anh là một con người có mắt thẩm mỹ, nó nhận ra điều đó khi anh chọn đồ cho mình.- để đánh đổ được Hải Vương không phải chỉ có ngoại hình là đủ đâu, thử đi! nó hiểu anh đang làm điều gì, không phải sắm cho nó mà là vì công việc mà thôi.

các bạn chưa hiểu vì sao LYLY lại làm cho Khánh Minh đứng không trước đó 2 ngày....

Tại nhà bà Trần:

- Con ăn đi, mẹ biết con hiểu mẹ đang nói gì và đang mong mỗi điều gì ở con, sao con cứ im lặng mãi vậy?-lòng bà nặng trĩu khi nói ra những lời như vậy nhưng từ khi nó nghỉ việc, tình hình Khánh Minh trở nên tệ hơn.
- Sa.....o.....o cô ấy không tới nữa hả mẹ? tất cả mọi người đều khinh miệt con đúng không.
- Con nói ai? LYLY sao?

Anh chỉ im lặng, bà biết anh đang muốn gì, anh cô đơn và thấy tổn thương khi mình bị như vậy, nhưng anh lại không giám tỏ ra yếu đuối trước nó, anh không muốn chút hình tượng cuối cùng của anh trong nó bị sụp đổ. Căn phòng nơi hai mẹ con ngồi toát ra một khí lạnh đến rợn người, cho đến bao giờ thì mới có một chút hơi ấm nơi ấy, khi nào mặt trời sẽ mọc giữa mùa đông. Khẽ nhất tấm chăn và ngồi dậy trước sự kinh ngạc của mẹ, anh đi đến và ôm bà vào lòng, cả hai mẹ con đều khóc, bà khóc cho những ngày tháng chịu đựng nỗi đau của anh, còn anh-anh khóc cho sự hy sinh của mẹ và còn khóc cho chính mình nữa...

-Mẹ à, con xin lỗi. chỉ v...i...i con không chịu nổi được sự phản bội ấy nên con đã cố tình làm như vậy, con không giám đối mặt trước sự thật và không muốn bố mẹ thất vọng trước sự yếu đuối của con, nhưng mẹ à....con nghĩ trái tim mình đã lỗi nhịp lần nữa, chính người ấy đã đánh thức con, đã gọi con dậy khi con buồn ngủ nhất, chỉ là những cử chỉ nhỏ nhặt nhưng con biết con cần gì ở cô ấy, mẹ à....con phải làm sao đây?

Bà biết chẳng nói gì, chỉ xoa đầu anh và khóc.....

Tại kí túc xá trường nó....

Nó lững thững bước về phòng, nghĩ làm cũng đã lâu nhưng nó chẳng thấy khác hơn, nó thấy mình còn chán nản hơn lúc trước nhiều, lúc này còn không để ý và phải Quốc Dũng nữa chứ, chẳng biết dạo này đầu óc để đâu nữa. mở cửa phòng, hai mắt trợn ngược ngạc nhiên, nơi giường nó bà Trần cùng Trúc Linh đang ở đó, vậy là nó biết vì sao sáng nay Trúc Linh nghỉ, nhưng nó lại không hiểu vì sao bà Trần lại có mặt ở đây...

-Cháu chào bác ạ!

-ừ, chào cháu, giờ mới đi học về à?

-Dạ, nhưng sao bác lại ở đây, cả Trúc Linh nữa...sao sáng nay nghỉ học mà giờ lại ở đây?

-Thì tui nghỉ học để dẫn cô tui qua đây nè!

Nó vẫn chưa biết được cái quái gì đang diễn ra trong phòng nó, nó liếc nhìn mấy đứa trong phòng nhưng dường như bọn chúng còn mơ hồ hơn cả nó nữa, ít nhất nó còn biết bà Trần là ai, còn bọn chúng chỉ biết có một người phụ nữ trung niên vào đây cùng với Trúc Linh mà thôi...

-Chắc cháu ngạc nhiên lắm khi gặp ta ở đây nhỉ? Tại vì cháu nghỉ việc mà ta lại không có cách nào liên lạc với cháu nên mới nhờ Trúc Linh dẫn ta qua đây!

-Nhưng bác muốn gặp cháu để làm gì ạ?

-Chúng ta tìm chỗ nào ngồi nói chuyện rồi bác nói cháu nghe nhé!

Nói rồi bà dẫn nó và nhỏ Linh tới một phòng trà sang trọng và trang nhã, ba người ngồi cạnh hành lang nơi có dây phong tím treo dọc theo mái hiên, không khí nơi đây rất thoáng mát, rất thích hợp cho những ai muốn tìm một góc để thư giãn, nhưng nó tới đây không phải để thư giãn. Bà gọi cho nó và Trúc Linh hai ly trà sữa và cho mình một ly capochino vani cho mình.

-Cháu có thể giúp bác thêm một lần nữa được không?

Nó nuốt ực ngụm nước và ngược lên nhìn bà tỏ vẻ khó hiểu.....

-Cháu hãy ở cạnh Khánh Minh giúp bác!

-Hai bác lại đi nữa ạ?

-Không, lần này không phải hai bác cần cháu mà là Khánh Minh, nó cần cháu!

-Bác nói sao ạ, sao anh ấy lại cần cháu hứ ạ, cháu và anh chưa nói chuyện dù chỉ một lần cơ mà.

-Nó bảo không cần nói, chỉ cần nhìn là đủ. Bác biết cháu đã chăm sóc Khánh Minh nhà bác tận tình cỡ nào nên hãy giúp bác lần nữa nhé, xin cháu đấy, cháu là sợi dây duy nhất giữ nó lại lúc này.....bà nắm đôi bàn tay nhỏ xíu của nó khòe mắt rưng rưng, nó biết không thể nào từ chối nữa rồi, vì bà và cũng là vì nó rất nhớ anh, nhớ đến không chịu nổi nữa rồi.....

Trúc Linh này giờ ngồi nghe tất cả, nó cũng khóc, nó cũng thương con bạn nó lắm.....nhưng giờ nó lại phải chia sẻ bớt cho anh họ nó rồi, có lẽ nó khóc vì điều đó(đùa vậy thôi, các bạn đừng nghĩ nhỏ này bị less nhé >

4. Chương 3-1: Tiếp Cận

Nó ngồi trong một quán cà phê mèo, tất nhiên Hải Vương cũng có mặt ở đó, nhấm nháp ly sữa nóng mới gọi, nó mặt một chiếc đầm màu đỏ trẻ vai quyến rũ, tóc buộc cao làm tôn lên đôi vai trắng ngần mảnh mai ấy, thật là làm cho người ta khó kiềm chế, anh vẫn luôn theo dõi nó, dù sao Hải Vương cũng là một con người nham hiểm, sẽ không biết được chuyện gì sẽ xảy ra với nó nên anh luôn theo sau. Bỗng “ hắt....xì...”, một lũ mèo vây quanh còn nó thì lại không thích mèo tí nào, những sợi lông bé tí càng làm cho chứng viêm mũi dị ứng của nó phát tác mạnh hơn, chẳng qua là hắt thường xuyên lui tới cái quán này nên nó bắt đầu đi mới vào đây chứ không thì..... Nhưng cũng vì chứng dị ứng ấy mà Hải Vương phát hiện ra một cô bé không thích mèo lại ngồi trong quán cà phê mèo, hắt đứng lên đi về phía nó, nó đưa mắt ngạc nhiên, này giờ làm bao nhiêu chuyện mà hắt không mấy may để ý, bây giờ lại như vậy là sao, nó suy nghĩ mông lung và chợt nhận thấy hắt đã đứng ngay trước mặt mình, nó chớp chớp mắt nhìn hắt:

-Tôi có thể ngồi cạnh em được chứ?

Nó lấy lại bình tĩnh và trả lời nhỏ nhẹ, kiêu mà trước đây nó chỉ làm với Quốc Dũng:

-Dạ được, dù sao đây cũng không phải quán của tôi, anh cứ ngồi thoải mái!

-Hình như em không thích mèo thì phải, thế sao em lại vào đây, thông thường những người làm trái theo sở thích của mình đều có lý do cả!

Nó sững người, không ngờ anh ta lại tinh ý như vậy:

-Đúng, tôi dị ứng với mèo, nhưng tôi thích nhưng cuốn sách được trưng bày ở đây, tôi chưa từng đọc qua nó nên tôi tới đây vì lý do đó.

-Vậy à, vậy mà tôi cứ tưởng.....

-Tưởng gì.....:nó chợt thấy run, Khánh Minh đã từng cảnh báo, hắt rất thông minh và nhạy cảm với những người muốn tiếp cận mình, nhưng nó lại không nghĩ đến mức này....

-À không, tôi chỉ nghĩ bậy bạ thôi mà, hình như đây là lần đầu tới quán, em đến một mình à?

-Vâng, bạn bè tôi giới thiệu cho tôi, những lúc đọc sách tôi thường thích ngồi một mình hơn.

-À, là thế, tôi là khách quen của quán, mong sẽ có cơ hội gặp em lần nữa, tôi đi trước nhé!

Nói rồi hắt ra về cùng người vệ sĩ, bỏ lại nó với nhịp tim đáng cảnh báo, nó nhận ra rằng đây không phải con người dễ đối phó như Khánh Minh đã nói. Nó khẽ rung mình rồi bước vội ra quán, thoát khỏi lũ mèo kia, đối với nó lũ mèo kia còn đáng sợ hơn nữa....

Tại nhà nó....

Nó bước vào nhà nghĩ rằng sẽ ngủ một giấc tới chiều nhưng hình như trong nhà có khách, là Khánh Minh và một người đàn ông trung niên, nó nhận ra ngay người đó vì đây là một giảng viên của trường nó, “lẽ nào.....lẽ nào phải học ở nhà thật sao?”, nó nghĩ vậy và chầm chậm bước vào nhà:

-Em chào thầy ạ!

-Đây sẽ là giảng viên của cô trong những ngày cô ở đây, những lúc cô không đi làm thì sẽ phải học, ngoài ra không được làm gì khác nữa!

-Ý anh là sao?

-Nghĩa là những lúc cần cô mới được ra ngoài, còn không thì cô phải ở nhà và học, hiểu chưa ngọc?

-Ai là ngọc chứ, IQ của tôi hơn anh đấy!

-Ồ vậy sao, vậy thì ráng mà học đi nhé! Tôi đi đây! Chào thầy!

-Vâng chào cậu!

-Nhưng sao thầy lại dạy ở nhà cho em được ạ!

-Gia đình cậu ta là một nhà tài trợ lớn cho trường mình đấy em ạ, học bổng vừa rồi em nhận được cũng từ gia đình ấy đầu tư đấy, em hiểu được thể lực của đồng tiền chưa?

-Dạ hiểu, em học kinh tế mà thầy, hì hì!

-Vậy ta bắt đầu học nhé!

-Dạ!

Hai thầy trò học đến 3 giờ chiều, mắt nó không thể mở nổi nữa, tâm trí cũng không tập trung một chỗ được, năn nỉ mãi thầy mới cho nghỉ sớm vài tiếng, tiễn thầy về nó nhảy tót lên phòng ôm con cá sấu vào lòng rồi ngủ luôn, chẳng thêm suy nghĩ gì nữa cả. đang ngủ bỗng nghe một mùi thơm nồng làm nó không thể cưỡng lại được, nó mở mắt và đi theo mùi hương ấy, xuống dưới bếp, người giúp việc đang nấu bữa tối, nó thấy đói, vì trưa nay nó vẫn chưa ăn gì, nó không thể ăn khi chứng viêm mũi vẫn chưa dứt, nó tiến xuống gần bếp hơn, bà ấy đang nấu món mà nó thích nhất, canh rau củ, cái bụng cồn cào làm nó không thể nhịn được nữa, nó cười thật tươi khi bà nhìn thấy nó. Ăn tối xong nó nằm dài trên ghế sofa coi TV, ở kí túc xá làm gì có TV mà xem, muốn xem thì phải có mạng nên nó thích lắm, nó có thể xem được những chương trình mà nó thích, thậm chí là coi cả ngày.

Tại trung tâm thương mại của gia đình Hải Vương.....

Nó mãi mê xem đồ và vô tình va phải một người đàn ông (là vô tình thật đấy nhé), ngược lên, là hấn, Hải Vương.....-lại gặp em nữa rồi, chúng ta có duyên nhỉ?-anh ta cười hiếm khi gặp nó nhưng nó thất nộ cười đó có thể làm chết hàng triệu người con gái, nó cũng vậy.

Giả vờ hỏi(vì nó biết đây là trung tâm của Lâm gia, gia đình Hải Vương):

-Anh làm gì ở đây vậy?:nó đáp lại bằng một nụ cười duyên không kém.

-Tôi đang giám sát thị trường thôi!

-Vậy ra anh làm việc ở đây à?

-Đúng vậy, nếu..... em không bận tôi mời cà phê được chứ?

-À vâng, tôi cũng đang định uống thứ gì đó, vậy.....

-À được, mời em!

Hai người dừng chân tại một quán cà phê trong trung tâm:

-Em uống gì?

-Cho tôi nước ép cà chua nhé!

-Cho tôi một cà phê đen và một cà chua!

-Vâng ạ!

Gọi xong nước hấn quay lại nhìn nó, bây giờ hấn mới thực sự chú ý tới nó, bởi nó mang một nét đẹp hồn nhiên và trong sáng, ngay cái cách nó trả lời hấn trong quán cà phê mèo hôm trước vậy, rất thành thật. hấn nhìn nó một lúc lâu nó đỏ cả mặt:

-Mặt tôi có gì sao?

-À không, tôi chỉ thấy thích khi ngắm em thôi!

-Chắc với những cô gái khác anh cũng dùng những lời lẽ như vậy nhỉ?

-Chỉ đôi khi gặp người mình thật sự thích thôi!

-Anh vui tính thật!

-Tôi chưa biết tên em!

-Tôi là LYLY, còn anh?

-Tôi là Hải Vương, rất vui khi được gặp em!

-À vâng....

Mục tiêu đầu tiên của nó đã hoàn thành, hần đã xin số điện thoại nó và hẹn sẽ liên lạc, bây giờ nó phải ngồi chờ lệnh tiếp theo của Khánh Minh, nó nhớ anh, tuần nay đã không gặp anh rồi, “không biết anh ta có nhớ gì đến mình không nhỉ” nó nghĩ mông lung, nó muốn chạy tới công ty để gặp anh nhưng Khánh Minh đã ra lệnh không được tự tìm đến anh, khi nào cần anh sẽ đến gặp nó. Rồi trung tâm, nó về nhà và tiếp tục học với thầy giáo để theo kịp chương trình.

Đang ngồi xem phim, nghe tiếng chuông cửa, nó chạy tung ra mở cửa vì nó biết chỉ có anh mới đến vào giờ này thôi, nó nghĩ đúng, là anh....hai người vào nhà, anh ngồi xem TV với nó mà chẳng nói gì, chính anh cũng đang nhớ nó đến phát điên lên nhưng anh không thể để lộ ra ngoài, bởi anh sợ, sợ sẽ thêm một lần nữa anh lại mất đi người mình yêu thương, vết thương lần trước vẫn chưa thực sự lành lặn, nó vẫn âm ỉ trong anh, níu chân anh, anh không thể hoàn toàn chạy đến và ôm nó vào lòng mà tỏ tình như người ta được, chính anh cũng không biết được rằng liệu nó có có tình cảm gì với mình hay không nên lần này anh không thể vội vã.....

đang ngồi xem phim một hứng thì nó bất ngờ quay sang làm anh cũng phải giật mình:

- anh đến đây làm gì?

- nhà tôi tôi thích thì đến không được sao?

chợt nó ôm lấy ta anh, mắt chớp chớp rưng rưng:

- anh cho tôi ra ngoài chơi đi! tôi cứ như vậy hoài buồn lắm, chẳng tiếp xúc được với ai cả!

- chẳng phải cô có thể gọi Hải Vương tới dẫn đi chơi sao?

- ờ há, vậy mà tôi quên mất-mất nó ánh lên vui sướng còn Khánh Minh thì lại khó chịu khi thấy nó cầm điện thoại và bấm số Hải Vương.

- này, cô định gọi anh ta thật đấy à?

- ừ, anh bảo tôi làm vậy mà!

- tôi có nói là không dẫn cô đi chơi không, tắt máy lên thay đồ đi!

anh nói có vẻ như ra lệnh còn nó thì ra vẻ thích thú vì đã khiêu khích được anh. nó chạy tót lên phòng diện bộ đầm yêu thích nhất, làm tóc, mang giày, đủ mọi thứ mà nó có thể điều được, cứ như nó sắp đi hội vậy. cứ nghĩ được đi chơi cùng anh thì nó lại cười tít mắt.

anh chở nó đến một quán kem nhỏ xinh xắn, quán có tông màu hồng chủ đạo, màu mà nó thích nhất, cái màu mang lại sự dịu nhẹ cho những ai có tâm hồn thơ mộng. nó gọi một ly kem dâu, bình thường nó chẳng thích dâu tây tí nào nhưng những sản phẩm làm từ dâu thì nó lại cực kì thích. anh chỉ kêu một ly rượu nho và ngồi nhắm nháp nhìn nó thưởng thức ly kem và gọi. một hồi nó đòi anh dẫn đi xem phim, a từ chối, nó lại ra vẻ nũng nịu làm anh hết cách, bực bội anh nắm lấy cổ tay nó:- nếu bây giờ không về thì sẽ không có lần sau đâu!

- được rồi, về thì về chứ, có cần phải như vậy không!- nó làm vẻ trách móc rồi bước đi....

anh thực sự đã làm nó sợ, trên suốt đường về nó không nói với anh tí nào, cũng chẳng giám nhìn anh, nó nghĩ từ sau trở về sẽ chẳng giám đùa giỡn và nuôi nấng tình cảm gì với anh nữa cả, đơn giản nó sẽ hoàn thành nhiệm vụ và sau khi ra trường nhận được công việc ổn định, thế là xong, nó quyết định sẽ chẳng nghĩ gì ngoài công việc và học hành cả. anh lúc này cũng đang bối rối, “không biết lúc này có làm cổ sự không”, trong lòng anh đang rất buồn vì đã đối xử với nó như vậy nhưng anh và nó không thể xuất hiện cùng nhau ở chốn đông người nhiều như vậy được, nó đã làm quen được với Hải Vương, nếu anh ta biết được nó làm

việc cho anh nó sẽ gặp nguy hiểm, anh không muốn điều đó xảy ra. về tới nhà nó không thèm chào Khánh Minh mà lầm lì lên thẳng phòng mình đóng cửa lại, anh cũng chẳng buồn gọi, cứ để nó như vậy có lẽ sẽ tốt hơn tới đó nó khóc rất nhiều, tiếng nấc trong phòng làm Khánh Minh đứng ngoài cửa cũng phải chạnh lòng, cả đêm anh đứng canh nó ngoài cửa nhưng nó không hề hay biết, nó cũng không biết tình cảm anh dành cho nó nhiều đến cỡ nào.

sáng hôm sau thức dậy nó chẳng giám ra khỏi phòng vì đôi mắt sưng vù của mình, nó sợ xấu, sợ hơn khi người khác nhìn thấy nó như vậy, bà giúp việc mang cho nó hai quả trứng và bảo nó xoa lên vùng sưng. lí nhí cảm ơn và làm theo lời bà, khoảng một tiếng đồng hồ mắt đã bớt sưng nhưng nó nhất quyết không ra khỏi phòng, bà ấy phải đưa cơm lên tận phòng cho nó. ăn xong nó lôi cuốn tiểu thuyết ra đọc cho đỡ buồn, bỗng chuông điện thoại reo:

- alo ai vậy?

- là tôi, Hải Vương đây, em còn nhớ tôi chứ?

- à vâng....chào anh-nó hơi ngạc nhiên khi hắn lại gọi cho mình sớm như vậy.

- bây giờ em rảnh không, tôi muốn mời em đến một chỗ!

- đi đâu ạ!

- chẳng là tôi có hai vé xem hòa nhạc nhưng lại không thích đi một mình, chợt tôi lại nghĩ đến em! em đồng ý chứ!

- sao....anh lại mời tôi! tôi nghĩ anh có nhiều bạn lắm chứ!

- đúng, nhưng nhiều bạn chưa chắc đã hay, tôi chỉ thích xem cùng người có sở thích với tôi thôi, tôi nghĩ em thích nó, đúng không?

nó suy nghĩ một hồi rồi trả lời:- được rồi, anh đang ở đâu tôi sẽ tới!

- không cần đâu, em nói địa chỉ tôi sẽ tới đón!

hai mươi phút sau hắn có mặt trước cửa đợi nó, nó bước ra xinh xắn như một con búp bê càng làm anh ta mê mẩn, hai người đến nhà hát và thưởng thức buổi hòa nhạc cùng nhau, nó thì vậy nhưng hắn cả buổi chỉ ngồi chú ý tới nó, nó biết nhưng vẫn làm mặt ngây, coi như không có chuyện gì.

5. Chương 3-2: Tiếp Cận (2)

hắn đề nghị đi bộ về vì từ nhà hát về nhà nó cũng không xa lắm, người của hắn sẽ đến lái xe về.

- tại sao lại phải đi bộ về?

- có lẽ em sẽ cười nếu tôi nói là tôi muốn gần em thêm tí nữa.....thật lạ vì chúng ta chỉ mới gặp nhau mới 3 lần thôi nhỉ.....sẽ không buồn cười chứ?- nếu những lời này nói ra từ anh thì có lẽ nó đã nhảy cẫng lên rồi những đấng này lại là từ hắn, nó thấy hơi buồn buồn cười và ngưỡng mộ bản thân, không ngờ khả năng diễn xuất của mình lại đạt đến level này.

- anh có vẻ thích đùa nhỉ?

- sao em lại nghĩ tôi đùa?

- à, tôi xin lỗi, có lẽ tôi lỡ lời!

- không, tôi hiểu suy nghĩ của em mà, có lẽ tôi hơi vội vàng.

- thôi tới nhà rồi, tôi vào trước nhé, anh về cẩn thận!

- hẹn gặp e lần sau nhé!

nó vào nhà miệng cười nhếch gian xảo. "reng reng"-tiếng chuông điện thoại reo liên hồi nhưng nó không bắt máy vì lúc này nó đang trong nhà tắm(vừa ngâm mình vừa hát mà ily). là anh, anh gọi nó nhưng không ai bắt máy, a bắt đầu thấy lo lắng vì người giúp việc thông báo là nó đã ra ngoài với một người đàn ông mà

giờ này gọi lại không bắt máy, vợ vội áo khoác và ra khỏi nhà, người giúp việc ra mở cửa và bảo rằng nó đã về nhà từ sớm, anh nghĩ có lẽ nó vẫn còn giận mình nên không thèm nghe máy. a quay lưng về nhà, anh không dám đi vào gặp nó vì nếu gặp lúc này chắc anh sẽ mắng nó mất, anh đa lo cho nó rất nhiều. ra khỏi phòng tắm, nó cầm điện thoại lên nghịch:- trời đất, 10 cuộc gọi nhỡ từ Lạnh Lùng(nó lưu tên anh là vậy mà), anh ta gọi mình làm gì vậy nhỉ?. bấm số gọi lại mà thấy sợ ”chắc anh ta sẽ chửi như tát nước vào mặt mất”.

- có chuyện gì?

- lúc này anh gọi tôi có chuyện gì không?

- không có gì, cô nghỉ sớm đi?

nói rồi anh cúp máy, đến nó cũng không hiểu được là chuyện gì nữa.

đang ngủ thì điện thoại có tin nhắn, nó mắt nhắm mắt mở vợ lấy điện thoại:”hôm nay cô hãy tới công ty hần, hiện nay hần đang tham gia một vụ làm ăn lớn, hãy tìm tài liệu về đây cho tôi, cẩn thận đấy, nếu có chuyện gì xảy ra thì phải lập tức ra khỏi đó, có xe chờ sẵn ở phí dưới!”. gì vậy chứ, anh ta còn chẳng nói với mình đó là loại tài liệu gì nữa.

- alo, là tôi LYLY đây, hôm nay anh rảnh không?

- à vâng, đối với em tôi luôn có thời gian mà!

- anh dẻo miệng thật đấy! tôi nghĩ mình muốn gặp anh, tôi tới văn phòng nhé?

- sao, em muốn tới chỗ tôi à, vui thật đấy!

- vâng, tại vì tôi đang ở gần đấy mà! tôi lên nhé!

- được rồi, tôi chờ em!

cô thư kí dẫn nó đến phòng hần, hần ở trong đó chờ nó này giờ, gặp nó hần lại nở cái nụ cười ấy, cái nụ cười có thể làm chết hàng triệu người con gái. hần lịch sự mời nó ngồi và rót trà mời.

- em đến đây có việc gì sao?

- à thì, tôi tiện đường nên qua thăm anh thôi!

- vậy sao, thật là vinh hạnh nhỉ, vậy trưa nay tôi mời cô ăn cơm nhé!

bỗng cô thư kí đi vào và nói nhỏ vào tai điều gì đó mà chỉ hai người họ mới nghe được.

- tôi xin phép, em chờ tôi tí nhé!

- à vâng, anh cứ làm việc đi!

hần ra ngoài, để lại mình nó trong phòng làm việc, đây là cơ hội tốt để nó tìm tài liệu, nó nghĩ nếu tài liệu đó quan trọng thì anh ta sẽ không để bên ngoài, nó nghĩ là làm, vào máy tính hần, nó lục tung mọi thứ nhưng chẳng thấy gì đáng chú ý, định bỏ cuộc thì nhìn thấy một chiếc USB nhỏ để trong hộp bàn, nó cầm luôn cắm vào máy rồi cóp tất cả vào USB của nó mà chẳng quan tâm trong đó có gì(nó cũng liều thật, hần mà phát hiện ra thì nó chết chắc), 95%....càng lúc tiếng bước chân càng gần, nó sợ đến toát mồ hôi.....

6. Chương 3-3: Tiếp Cận (3)

97%.....càng lúc càng thấy bất an, lần này nếu bại lộ nó sợ sẽ không còn cơ hội về gặp anh mất, anh ngồi trong xe chờ phía dưới trong lòng cũng như lửa đốt, đứng ngồi không yên. “thành thịch, thành thịch”-tim nó như đang đánh trống trong lồng ngực, trong cuộc đời nó chưa bao giờ trải qua giây phút này. “liều mạng thế này chẳng biết có tìm đúng tài liệu không nữa”-nó suy nghĩ mà toát cả mồ hôi...”cách” tiếng cánh cửa được mở ra làm nó thót tim.....

-Em đang làm gì vậy?

-A...n....h vào lúc nào thế?

-Tôi làm em giật mình sao?

-À không, tại tôi đang suy nghĩ nên không để ý đến tiếng cửa thôi!

-Anh có việc bận sao!

-À chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, xin lỗi đã để em đợi lâu! Bây giờ chúng ta đi nhé!

-Đ...i....i....đi đâu cơ?

-Em hỏi thật hay giả vờ vậy, lúc này đã đồng ý đi ăn cùng nhau cơ mà!

-À tôi xin lỗi, tôi quên mất, vậy ta đi thôi!

May mà nó nhanh chân cobby xong chứ không thì tiêu rồi, nó nghĩ chắc đây là lần đầu cũng như lần cuối nó làm cái công việc này, “một kẻ trộm, ôi trời mình là một kẻ trộm xấu xa ư, chết mất”....nó không ngừng suy nghĩ và nguyên rửa anh theo cách mà nó hay làm với con bạn thân của nó-Trúc Linh. Không ngừng lăm bắm khiến cho Hải Vương cũng phải thắc mắc:-em đang nói gì vậy? -à không, tôi chỉ thấy công ty của anh rất đẹp thôi, hi! Hải Vương có lẽ đã cảm con nhỏ này bởi cái hồn nhiên ấy, cuộc đời anh ta trải qua biết bao mối tình nhưng chẳng động lại chút yêu thương nào cả, tất cả đều vì lợi ích cá nhân mà thôi, anh ta đã cố điều tra lai lịch của nó- cái mà Khánh Minh đã cố tình vẽ ra-đã thấy được anh muốn tìm hiểu và muốn tiến sâu với nó cỡ nào.

Tại bàn ăn.....

-Em thấy thức ăn ở đây thế nào?

-Rất ngon, ngon hơn những món tôi tự nấu mỗi ngày!

Hắn cười và thắc mắc:- tại sao em lại xưng tôi với tôi nhỉ, tôi nghĩ nên xưng hô cách khác sẽ dễ nói chuyện và gần gũi hơn.

-A....a....à thì tại tôi quen rồi! anh biết đấy thói quen thì rất là khó sửa mà!

-Đối với ai em cũng vậy sao?

-Ừm.....một số thôi!

-Vậy tại sao tôi lại nằm trong một số đó!

Nó nghĩ đến lúc phải vận dụng cái khả năng nịnh bợ có duyên của mình rồi: - vì tôi thấy anh là một người đáng kính dày dặn kinh nghiệm nên không thể tùy tiện xưng hô được, tôi vốn không có khiếu giao tiếp nên đối với ai tôi cũng cẩn trọng trong lời nói, anh thông cảm nhé!

-À thì ra là vậy, vậy mà tôi tưởng em không có cảm tình với tôi nên mới xưng hô như vậy chứ!

-Anh nghĩ nhiều quá đó thôi!

-Có lẽ vậy nhỉ, tôi xin lỗi nhé, nhưng lần sau em đừng xưng hô với tôi như vậy nữa nhé, tôi thấy rất có khoảng cách với em!-vừa nói hắn vừa nắm lấy tay nó, chặt đến nỗi nó cứng cả người, nó không lường trước được tình huống này cho nên lúc này nó không thể hoạt động được nữa, quá bất ngờ với nó.

“tít tít” -điện thoại em có tin nhắn kìa!

-A....a....à vâng, cảm ơn anh!

“vui quá nhỉ, hoàn thành nhiệm vụ xong rồi thì về đi, tôi ở nhà đợi cô đấy”, “hứ, chỉ biết theo sau ra lệnh thôi”-nó lại lăm bắm.

-Em có chuyện gì sao?

-À vâng, tôi có chuyện phải về nhà bây giờ, cảm ơn anh về bữa trưa nhé!

-Để tôi đưa em về!

-Không cần đâu, tôi có xe mà, cảm ơn anh!

Nó lên xe về thẳng nhà, anh đang chờ nó thật, nhưng về mặt thì hơi khó chịu, nó đi vào chẳng thèm chào hỏi chìa USB ra trước mặt anh:- đó!

-Cô có lẽ vui vẻ khi ở bên hắn ta quá nhỉ! Không chuyện người của tôi lại trở thành gián điệp của hắn mất!

-Anh có ý gì vậy, là anh bảo tôi phải tiếp cận hắn cơ mà!

-Tôi bảo cô tiếp cận chứ không bảo cô yêu hắn!

Lòng nó đau, nó có thể chịu bất cứ nỗi oan nào nhưng chính anh lại là người đổ oan cho nó, điều nó càng không ngờ tới, mắt nó rưng rưng nhưng không khóc, nó dặn lòng là không thể để mình yếu đuối trước anh, không thể cầu xin lòng thương hại hay cảm thông của con người ấy. nhưng nó có biết rằng sở dĩ anh nói vậy là vì sự nhiệt tình quá mức của hắn dành cho nó làm anh phải phát điên lên, anh không làm chủ được lời nói của mình nữa.

-Tôi có yêu hay không là chuyện của tôi, còn việc anh giao tôi đã hoàn thành xong, vậy được rồi chứ!

-Đúng, đó là quyền của cô nhưng nên nhớ cô đang ăn lương của tôi nên làm ơn biết đâu là chủ đâu là thù, khi nào tôi đuổi cô ra khỏi công ty thì khi đó hãy tới làm việc cho hắn, được chứ?

“chát”-một cái tát, rất đau. Cả anh và nó đều đau, nhưng người đau hơn là nó, nó không thể để anh làm nhục mình như vậy được:- đủ rồi đấy: nói rồi bỏ mặc anh ở phòng khách bàng hoàng với cái tát ấy, nó chạy lên phòng đóng kín cửa, bà giúp việc năn nỉ mãi nhưng cũng bỏ cuộc. lần nữa, lại một lần nữa anh làm nó khóc, lòng anh thất vọng, cổ họng nghẹn cứng không cất thành tiếng, lên xe và đến một quán bar của người bạn, anh uống rất nhiều:

-Quang Tuấn(bạn trong nhóm của anh): sao mà uống nhiều vậy, mới tỉnh lại không nên uống vậy đâu!

-Mày tránh ra đi, ngay cả người con gái mình yêu còn phải khóc vì mình thì còn gì phải giữ nữa chứ!

-Hải Phong(bạn trong nhóm của anh): cái gì, bộ mày còn nhớ con nhỏ đó à, mày quên nó đã làm gì mày sao?

-Làm gì chứ, thà lúc đó giết tau luôn cho rồi, vậy thì giờ tau không phải làm tổn thương người ấy nữa!

-Quang Tuấn: thôi mày say rồi, để tau bảo tài xế đưa mày về!

Anh đứng trước nhà nó, mở cửa đi lên phòng, không phải phòng giành cho khách mà là phòng nó:”rầm rầm”-nó đang đeo tai phone nhưng vẫn nghe tiếng đập cửa, nó bước đến mở cửa thì một xác người vừa đổ lên người nó, cả hai ngã soài xuống sàn:

-Này, sao anh say giữ vậy hả?

-Kh.....ơ.....ông, tôi không say?

-Không say sao lại thế này, mà sao anh lại tới đây chứ!

-Em không muốn gặp tôi đúng không, em ghét tôi đúng không, em đã yêu hắn ta rồi đúng không, em trả lời đi!

Cơn giận của nó lại trỗi dậy, nó không thể quên được những lời mà lúc chiều anh nói với nó, đứng dậy lùi ra xa anh, khoanh hai tay trước ngực, mặc cho anh vẫn nằm ngửa ra đó....

-Anh về đi, tôi không muốn nói nhiều với anh nữa! ngày mai tôi sẽ nghỉ làm, tôi không muốn liên quan gì tới anh nữa!

-LYLY sao em lại đối xử với tôi như vậy chứ?

-Sao, tôi đã làm gì chứ, tôi đã làm gì mà anh lại nói tôi như vậy, anh đã thấy tôi phản bội anh chưa, anh có biết là tình cảm tôi giành cho anh là thế nào không mà anh lại nói vậy!

Tức nước thì vỡ bờ, dù sao trước khi ra đi nó cũng phải làm rõ tất cả, nó nói trong nước mắt, đôi vai run lên từng hồi, tiếng nấc trẻ con của nó làm anh quặn lòng, anh không biết mình đang say hay đang tỉnh nữa, đứng lên đi về phía cô bé khóc nhè kia, anh ôm nó vào lòng,nước mắt nó thấm cả vào chiếc áo sơ mi của anh:

-Anh xin lỗi, anh xin lỗi.....anh đã sai rồi, anh xin lỗi em!

Đẩy anh ra khỏi người mình, vẫn không ngừng khóc:- anh điên rồi sao, anh làm gì vậy?. nắm lấy đôi tay bé nhỏ kéo vào lòng mình:- anh xin lỗi vì đã không nói ra tình cảm của mình, bởi anh rất sợ, anh sợ sẽ mất em!

Nó dường như không nghe vào tai mình, ngàng đôi mắt đầm lệ lên nhìn anh hỏi ngây:- A...n...h anh đang nói gì vậy?

-Anh yêu em LYLY à, anh không chịu được khi có người con trai khác ở gần em, anh đã quá ngu ngốc khi bảo em làm công việc đó, anh xin lỗi!

-A...n...h anh đang say hay đang tỉnh vậy!

-Anh cũng không biết nữa, nhưng dù say hay tỉnh thì anh nghĩ mình đã nói ra điều nên nói rồi: hai tay áp sát vào má, mắt anh nhìn thẳng vào nó:- em làm người yêu anh nhé!

Nó lại khóc to hơn, như một con mèo mít ước vậy:

-Anh ác lắm, ngốc nữa, sao bây giờ mới chịu nói ra câu đó vậy hả!

7. Chương 3-4: Tiếp Cận (4)

Hai tay không ngừng đánh vào ngực anh như trách móc

-Sao anh lại không nói cho em biết sớm hơn, tại sao bây giờ anh mới chịu thổ lộ vậy hả?

-Anh xin lỗi, anh luôn nghĩ em làm việc cho em đơn giản là vì lợi ích sau này, bởi vậy anh đã không nhận ra được tình cảm của em, anh có lỗi, là anh sai!

anh ôm nó chặt hơn, hôn lên mái tóc thơm, khoảnh khắc môi anh chạm vào môi nó, cả hai người đều cảm nhận được vị ngọt tình yêu là như thế nào, đây là sự hòa quyện tuyệt vời của tạo hóa, mọi neuron thần kinh của nó đều ngừng hoạt động, tim đập loạn xạ, nụ hôn đầu đời mà nó luôn tưởng tượng giờ đã thành hiện thực, hai người trao cho nhau nụ hôn dài ngọt ngào, nhẹ nhàng và ấm áp. Anh ngồi cạnh nó suốt đêm như để bù đắp cho những gì đã xảy ra, ngồi nhìn nó ngủ lòng anh thấy ấm lạ, “ cái nét hồn nhiên này sao Người lại không mang đến với con sớm hơn, sao lại để con phải trải qua nhiều đau khổ như vậy, người phải bù đắp cho con nhiều nhé, vì thế đừng để cô ấy rời xa con nữa, xin Người”.

ánh nắng mai chiếu qua lớp rèm cửa mỏng soi thẳng vào mặt nó, đêm qua nó đã trải qua một giấc mơ đẹp, nó cảm thấy đủ khi dừng lại như vậy, “nhưng không....không phải là mơ”-nó dường như chưa thích nghi được với hoàn cảnh hiện tại, đôi bàn tay ấm áp của anh đang nắm chặt tay nó ngồi trên chiếc ghế nằm nửa người lên giường, chợt nó không chịu được cất lên tiếng khóc, “tất cả là thật ư? Vậy ra không phải là mơ!”, anh nắm tay nó chặt đến nỗi nó không dám cử động mạnh, nó sợ anh thức giấc, có lẽ tối qua anh đã ngồi suốt đêm tại đây, rón rén đi về phía cửa sổ vén tấm rèm màu kem ấy lên, bước ra hôn vào mấy cánh hoa tường vi bé tí, giờ nó mới thấy từ phía cửa sổ này nhìn ra lại đẹp đến như thế, cơn gió nhẹ làm mái tóc mây bay lất phất như đang muốn đùa giỡn, ưỡng ngực hít chút khí trong lành buổi sớm mai làm nó thấy thoải mái trong lòng, thấy yêu cuộc sống này hơn. Chợt một vòng tay đến từ phía sau ôm ngang eo nó, nghe được tiếng thở lùa vào cổ, hơi bắt ngờ nhưng nó biết đó là anh:

-Em dậy sớm vậy sao không gọi anh?

-Đêm qua anh ngồi suốt ở đó à?

-Ừm, em có cảm động không?

-Xì, cảm động gì chứ!

Vòng tay ấy dùng sức mạnh của một người đàn ông lật người nó lại đối diện với anh, áp sát mặt vào mặt nó nói nhỏ:

-Giờ thì có cảm động không nào?

-A...n...h anh định làm gì đấy? nghiêm túc nha!

-Làm sao anh nghiêm túc được chứ, tối qua anh thức cả đêm đấy, giờ em bù cho anh nhé!- đưa cặp mắt gian tà nhìn nó, vừa nham vừa ngây.

-B...ù bù là...bù cái gì chứ?

-Cái tôi qua ấy!

Nói rồi không để nó kịp phản ứng, giữa khung cảnh thơ mộng buổi sớm ấy có hai người đang tình tứ với nhau, đôi môi lãnh tử của anh phủ lên đôi môi hồng bé xinh của nó, nụ hôn vồn vã của anh làm nó có chút khó thở nhưng nó chẳng có chút phản ứng nào, vòng tay ra sau và ôm lấy anh, tiếp tục tận hưởng những gì anh đang trao cho mình.

Anh cắm USB vào máy, có một tệp duy nhất mà nó đã copy của Hải Vương, nó ngồi sau bắt đầu hoảng hốt, mắt chữ ô miệng chữ o, tay chỉ vào màn hình:

-Có phải là một vụ buôn lậu chứ?

-Em thông minh đấy, đây là vụ lớn nhất từ trước tới nay mà Hải Vương từng tham gia!

-Từng...có nghĩa là....!

-Đúng vậy, hẳn là một dân buôn lậu chuyên nghiệp đấy!

Anh quay sang nắm lấy đôi bàn tay nó:- LYLY, từ nay em phải cẩn thận với hắn, nếu để hắn biết được em sẽ gặp nguy hiểm đấy, hiểu chưa?

-Ừm, em biết rồi!-nó chợt thấy lạnh người khi biết được con người thật của Hải Vương, nó như vừa mới bước qua ngưỡng cửa tử thần vậy.

Điện thoại reo, là số của Trúc Linh:

-Alo LY à, bà làm gì đó, tui nhớ bà quá à!

-Ừm, tui cũng nhớ bà lắm, sao bà không qua chơi với tui?

-Anh Minh không cho bà à, anh phát lệnh cấm vận với tui rồi, hix!

-Bà qua đây đi, không sao đâu, chuyện anh Minh tui lo cho?

-Được không đó, ông đó ổng zũ lắm á!

-Được mà, qua đây đi tui dẫn bà đi ăn kem hỷ?

-Ừ, vậy tui qua mà có chuyện gì là bà chịu trách nhiệm đó nha!

-Ừ mà, qua đi, tui đợi á!

-Ok, tui qua liền, hí hí!

20 phút sau nhỏ có mặt, hai đứa dắt nhau tới quán kem mà anh đã từng dẫn nó đi.....

-Cả tháng nay anh tui có hành gì bà nhiều không zạ? sao ốm zũ!

-Hi, hành gì đâu, tại tui đang giảm cân thôi!

-Bà mà giảm cân nữa hử, bà mà còn phải giảm cân thì chắc tui là heo mập quá!

-Hử....nhưng bà mập đẹp nhưng tui mập xí.

-Giỏi nịnh quá hen, cả tháng chẳng thèm điện thoại cho họ gì hết!

-Ừ.....thì cũng tại.....mà thôi không nói chuyện đó nữa, bà học hành sao rồi?

-Thì cũng tạm tạm, mà tui nghe nói anh Khánh Minh thuê giảng viên về dạy tại nhà cho bà luôn à? Ghê vậy?

-Ừ thì là vậy đó, học còn căng hơn trên lớp nữa, tui chết mất!

-Ghê vậy, tui cũng định xin về học chung với bà mà nghe bà nói vậy thì thôi, hì hì, học trên lớp cho lành, hé hé!

-Đồ tiểu quỷ!

-Kệ, mình yên thân là được rồi, hì!

Trong lúc đó, tại phòng làm việc của Hải Vương:

-Tôi nghe nói Khánh Minh đã tỉnh lại rồi đấy!

-Tôi không nghĩ anh ta lại tốt mạng đến như vậy!

-Cô có nghĩ anh ta đã biết cô là người của tôi chưa! Mà hình như anh ta yêu cô thật thì phải!

-Tôi không giám chắc!

-Liệu có thể tiếp cận được một lần nữa không, tôi nghe nói hần đang nhúng tay vào vụ làm ăn của chúng ta đấy!

-Được rồi, tôi sẽ thử, tôi sẽ thử! Mà dạo này nghe nói anh đang quen một cô gái sao? Là con gái nhà đại gia nào vậy?

-Chuyện đó không liên quan đến cô!

-Có vẻ như là thật rồi, lần này là thật lòng hay là lợi dụng đây!

-Thật hay giả thì sao?

-Tôi nói cho anh biết, đàn bà đối với đàn ông là liều thuốc độc đấy, anh cứ nhìn Khánh Minh mà học tập!

-Im mồm đi!

-Tôi chỉ khuyên anh vậy thôi, còn nghe hay không thì tùy! Tôi đi đây! Tôi sẽ làm tốt việc của mình, anh cũng nên vậy nhé!

Người đàn bà ấy bước đi để lại hần với một tâm trạng rối bời, chính hần là người đã cài cái bẫy để Khánh Minh lọt vào, liệu có khi nào hần cũng sẽ đi vào con đường ấy, hần không ngừng suy nghĩ, nhưng cái cách mà nó xuất hiện trong đời hần quá tự nhiên, hần không mấy may nghi ngờ, hần đang suy tính, cái mà người đàn bà kia vừa nhắc nhở.

Tại phòng làm việc của anh....

Cô thư kí đi vào phòng:

-Bên ngoài có người muốn gặp anh ạ!

-Ai vậy?

-Dạ là cô Hoài My!

Anh hơi bất ngờ, tìm anh chợt nhói lên, vết thương vẫn còn âm ỉ đâu đó...

-Cho cô ta vào!

-Vâng ạ!

-Giám đốc mời cô vào!

-Cảm ơn cô nhé!

8. Chương 3-5: Tiếp Cận (5)

Cô gái ấy bước vào phòng, anh cảm nhận được cái mùi hương ấy, cái mùi làm anh mê mẩn suốt hai năm trời, ngược mắt nhìn người con gái đứng trước mặt mình rồi thầm nghĩ “ cô ta chẳng thay đổi gì nhiều, chỉ là mặt có dày hơn chút thôi”....

-Mời em ngồi!

-Em nghe nói anh khỏi bệnh nhưng chưa có dịp tới thăm nên bây giờ mới có cơ hội gặp anh được!

-Cảm ơn em nhé! Nhưng tôi nghĩ tôi và em không còn gì để nói nữa cơ mà! Ngay từ cái lúc em nói lời chia tay ấy!

Cô ta đứng dậy đi ra phía sau Khánh Minh, ngồi lên thành ghế đưa tay ôm vai anh, thối vào tai anh những lời ngon ngọt.

-Anh vẫn còn giận em vì chuyện đó sao, trẻ con thật đấy!

-Em ngồi đằng hoàng lại đi, người ngoài hiểu lầm đấy!

-Em không sợ, em chỉ sợ anh không tha lỗi cho em thôi!

-Em đâu có lỗi gì đâu chứ. Chẳng qua chỉ vì em hết yêu thôi mà!

-Không, em chưa bao giờ hết yêu anh Khánh Minh à, là do gia đình em không cho phép thôi, ba mẹ ép em phải thành hôn với người đã được hứa hôn từ trước, em không thể làm gì khác?- cô gái ấy nói trong nước mắt, chẳng phân biệt được cô ta khóc thật hay khóc giả nữa.

-Việc gì em phải khóc, tôi có trách cứ gì em đâu!

-Anh đừng nói vậy, anh nói vậy em càng đau lòng hơn nữa!

-Thôi được rồi, em về đi, lúc khác có cơ hội mình nói chuyện, được chứ!

-Anh không muốn gặp em nữa sao?

-Tôi và em còn nhiều cơ hội gặp nhau mà!

-Anh sẽ không lần tránh em chứ!

-Ok!

Nói rồi anh gọi cô thư kí vào tiễn khách giúp mình, lúc ra về cô không quên để lại số điện thoại để anh liên lạc. “trên đời này, con người có nhiều bộ mặt thật đấy” anh cười nhạt và thầm nghĩ. Vứt tờ sticker vào sọt rác, tắt máy rồi ra về, người con gái ấy giương như chẳng là gì trong anh hiện tại cả. lúc ra về, cô ta va phải nó, nó thoáng nhìn thấy nét mặt này rất quen, quen đến lạ lùng nhưng chẳng tài nào nhớ ra nổi, nghĩ bang quơ rồi bước tiếp, nó gặp anh ngay trước cửa phòng, rón rén đi từ sau tới khi anh đang khóa cửa, hay tay che mắt anh và nói cười nhẹ, vẻ tinh ranh:

-Em mà không bỏ ra là sẽ bị như lần trước đấy nhé!

Nó rút hai tay lại vị trí nên để và ra về mặt ngây thơ vô tội, anh quay lại nhìn nó đút hai tay vào túi quần, cười rất tươi...

-Em đến đây làm gì?

-ừ thì nhớ anh nên tới thôi! Không được à!

-Gì đây, có vụ nhớ nữa sao?

-Sao, tính chộc quê em à!

-Được rồi, bây giờ anh sẽ dẫn nhóc của anh đi ăn món mà em thích nè, em thích ăn cái gì!- nói rồi anh cầm tay nó dắt đi.

-Ừm, để em suy nghĩ nha, ăn cái gì ta?

-3 giây nữa mà không xong là anh dắt về nhà đấy!

-Ăn kem đi, quán bữa trước anh dẫn em tới ý!

-Được rồi, vậy đi nào!

-Ừm, hi hi!

Nó vẫn vô tư và hồn nhiên như thế, hạnh phúc đi bên anh, hình ảnh người con gái kia qua nhanh trong trí nhớ của nó....lúc đi xuống phía khu trung tâm mua sắm, nó vô tình đối diện với Quốc Dũng, anh ấy vẫn như xưa, vẫn mang cái nét đẹp trai phong lưu ngày ấy, nó bất chợt rút tay ra khỏi tay anh, nó lúng túng, nó bối rối, nó biết như vậy là có lỗi với anh nhưng chính bản thân nó cũng không thể hiểu vì sao mình lại hành động như vậy.” chẳng lẽ mình vẫn không thể quên được con người ấy”-nó suy nghĩ và cuối mắt bước đi cạnh anh, Quốc Dũng nhìn thấy nó cũng rất ngạc nhiên và hiểu vì sao nó lại như vậy, anh ta chỉ nhìn và để cho nó bước đi, chỉ có anh là người duy nhất không biết được chuyện gì đang xảy ra. Khoảnh khắc nó rút tay ra anh đã thấy rất khó hiểu, bây giờ nó về nhà với vẻ mặt rầu rĩ ấy anh càng thấy khó chịu hơn nữa, anh ngồi đối diện hỏi nhỏ:

-Rất cuộc có chuyện gì với em vậy?

-E...m em xin lỗi!

-Sao phải xin lỗi, tự dưng không ăn kem nữa mà đòi về nhà, về rồi lại lên phòng nằm một đống là sao?

Nó đứng lên đi về phía cửa sổ, mắt nhìn về phía xa ngoài kia:

-Lúc mới bước vào trường học, em đã có một tình yêu, tình đầu bao giờ cũng đẹp phải không anh.....nhưng rồi mọi chuyện không thành, mỗi người mỗi ngã, từ lúc đó em không còn đủ tự tin đứng trước người ấy nữa, em chỉ như một cơn gió thoảng qua cuộc đời của anh, khi gió đi rồi thì chẳng còn lại gì nữa cả, tình yêu của em trở thành chuyện tình đơn phương- nó quay lại đi chậm chậm về phía anh đang đứng như trời trồng, nét mặt buồn-cho đến khi em gặp anh, em nghĩ mình đã tìm được một nửa của mình, em nghĩ rằng mình có thể quên anh ấy và yêu anh thật nhiều, em đã sống như vậy, em yêu anh, yêu nhiều lắm....nhưng khi gặp lại anh, em vẫn không thể ngừng cao đầu được, em xin lỗi nhưng em không biết phải làm sao cả, em có lỗi với anh.....

nó khóc và ngồi bệt xuống đất, trong đầu anh đang rối bời, chẳng biết nói gì với nó bây giờ, anh cũng đã từng bị tổn thương như nó vậy, anh hiểu trong nó giờ là như thế nào, anh quỳ xuống và ôm nó vào lòng, ôm rất chặt-như sợ nó sẽ bỏ anh mà đi vậy, nước mắt anh rơi, anh đã cố nén nhưng không thể...

-Bây giờ em hãy chỉ nhìn về phía anh thôi nhé! Anh sẽ bù đắp cho em những gì em cần! anh sẽ không để em phải tổn thương thêm một lần nữa, anh sẽ khiến quên được anh ta! Hãy tin ở anh nhé!

Nó chẳng nói được một lời, ôm anh thật chặt nó quyết tâm sẽ quên đi quá khứ, sẽ không để anh phải buồn nữa, nó sẽ nghĩ về anh nhiều hơn để có thể quên được Quốc Dũng...

-Anh à, em xin lỗi!

-Được rồi, đừng khóc nữa!

.....

Nó tắm xong ngồi vào bàn mở máy tính lên, chợt nó lại nhớ đến cô gái và phải lúc sáng, nó tập trung suy nghĩ dường như đã lơ mờ nhớ ra đó là ai, chợt mắt nó ánh lên.... “là cô ấy, là cô ấy sao, cô ấy tới công ty anh làm gì chứ”...nó đã biết đó là ai, nó đã nhìn thấy nó trong cuốn nhật kí của anh, nó đã khóc khi đọc cuốn sổ ấy, “là người anh đã từng yêu rất nhiều, nhưng mà không được nghĩ ngờ anh đâu, anh đã tin mà rất nhiều vì thế mà không có cái quyền ấy, nhớ cho rõ đấy”....nó suy nghĩ nhưng vẫn không sao khỏi thắc mắc vì sao Hoài My lại đến gặp anh, nó định gọi điện hỏi nhưng rồi lại không giám, nó sợ anh giận.....

Tại nhà anh.....

Anh đang ngồi đọc báo thì điện thoại reo, là một số lạ nhưng hình như anh đã nhìn thấy ở đâu rồi, anh bắt máy:

-Anh à, là em đây, anh vẫn chưa quên giọng em chứ?

-Vâng, có chuyện gì không?

-Chỉ là em nhớ anh thôi mà, chẳng nhẽ em không gọi điện cho anh được à?

-Không, nhưng làm sao em có số điện thoại của tôi?

-Anh lạ thật, anh đã là người yêu của em suốt hai năm trời đấy, anh cũng đâu có đổi số điện thoại đâu!

-Được rồi, có gì em nói đi!

-Em muốn gặp anh!

-Bây giờ không được, tôi không thích ra ngoài!

-Em đang ở trước cửa nhà anh, anh không ra vậy em vào nhé!

-Sao, em đang ở trước cửa nhà tôi sao?

-Ừm hứm!

-thôi được rồi, chờ tôi một lát!

“Lần này lại là thủ đoạn gì nữa đây, cô tưởng tôi không biết âm mưu của các người chắc, lần rồi đấy My à, em cũng chỉ là con rối trong tay người khác thôi, em vẫn còn ngây thơ lắm, những chiêu của em chỉ là những chiêu thấp kém của bọn đàn bà lấy oán báo ân thôi, để tôi xem lần này em sẽ làm gì...” Anh thàn thở và cười nhếch. Vừa ra khỏi cửa cô ta đã ôm chầm lấy anh không chịu buông ra:

-Em biết anh sẽ không bỏ rơi em mà, đúng không?

-Em bỏ ra đi, chúng ta đang ở ngoài đường đấy!

-Em muốn cho cả thế giới này biết được em yêu anh cỡ nào cơ!- nói rồi cô ta hôn anh bất ngờ làm anh không thể phản kháng, nụ hôn vồn dập khiến anh thấy khó chịu, lưỡi cô lồng vào miệng anh trong từng góc ngách làm anh kinh tởm cho bản chất cô ta. Anh cố đẩy cô ta ra khỏi người mình một cách lịch sự, vì dù sao người ta cũng là con gái....nó đứng nãy giờ trên sân thượng đã chứng kiến tất cả(sân thượng nhà nó nhìn qua thấy nhà anh rõ mồn một mà), ngay từ lúc cô gái ấy đứng trước nhà anh nó đã thấy, nó muốn xem chuyện gì đã xảy ra và rồi tìm nó thất bại, đau kinh khủng, nó không cất nên lời, cầm điện thoại trên tay nhưng không dám gọi cho anh. Bước vội vào nhà để tránh nhìn thấy những cảnh tiếp theo.

-Em thôi đi, tôi và em chẳng còn là gì của nhau cả, em nên biết điều này, đừng làm tôi phải kinh tởm em, em về đi.....nói xong anh quay lưng vào nhà.

-Anh mà đi em sẽ tự tử ngay tại đây đấy!

-Tùy em!

Cô ta bước ra giữa lòng đường, hét lớn: Khánh Minh em yêu anh!. Anh quay lại thấy cảnh tượng ấy không thể nào bỏ qua được, chạy ra dắt cô ta qua bên kia đường.

-Cô điên rồi sao!

-Đúng em điên rồi, em điên vì đã yêu anh quá nhiều!

-Có thật là cô yêu tôi không hay là chỉ vì lợi dụng?

-A...nh anh đang nói gì vậy?-bất chợt tay cô ta run run “chẳng nhẽ anh ta biết tất cả mọi chuyện rồi sao”

-Tôi không biết cô đến với tôi là vì điều gì nhưng tôi và cô đã chẳng còn là gì cả.

Nó ngồi trong nhà lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên, nó quyết định đi ra ngoài kia xem mọi chuyện là như thế nào, nếu không đêm nay nhiều đêm nữa nó sẽ chẳng thể ngủ được. anh nhìn thấy nó đứng đằng xa, anh rối bời, Hoài My là người người của Hải Vương, ít khi nào cũng nghe về chuyện của nó, nếu cô ta biết được nó là người của anh chắc chắn Hải Vương cũng sẽ biết, và như vậy nó sẽ gặp nguy hiểm như anh đã từng bị vậy, anh không thể để Hoài My biết được quan hệ giữa nó và anh, bất chợt anh ôm lấy cô ta:

-Nếu em không về, lần sau tôi sẽ không gặp em nữa, quên hết chuyện hôm nay đi!

-Anh nói thật chứ, anh sẽ cho em cơ hội nhé! Em vẫn còn yêu anh nhiều lắm!

-Chúng ta sẽ nói chuyện sau, bây giờ em về đi! Bình tĩnh chúng ta sẽ gặp nhau!

Anh bắt taxi cho cô ta về, còn nó thì bây giờ không thể đứng vững bằng hai chân nữa, nó ngồi bệt xún vệ đường, anh lúc này vẫn chưa thể chạy đến bên nó được, mọi chuyện sẽ kết thúc nếu anh yếu lòng, nó cố giả vờ chờ anh chạy lại bên nó nhưng anh cứ coi như không thấy, nó biết anh đã nhìn thấy nó nhưng “tại sao lại như vậy, tại sao chuyện này lại xảy ra với nó cơ chứ”-mọi câu hỏi không lời giải cứ lẩn vẩn trong đầu nó, nó thấy tức tối, đứng dậy và quay vào nhà, nó không chờ anh nữa, không cần anh nữa, nó biết anh cũng như nó, cũng đang sống trong kí ức xa xưa, anh vẫn chưa quên được cô ấy giống như nó vẫn chưa thể hoàn toàn quên Quốc Dũng, “nhưng sao tìm lại đau thế này chứ”. Nó đóng kín cửa phòng, anh lúc này đã đứng trước phòng nó, nghe tiếng nấc bên trong lòng anh như thắt lại, anh biết nó đã nhìn thấy những điều không nên thấy....

-LYLY à, mở cửa cho anh đi!

-Anh về đi, em không muốn nói chuyện với anh đâu!

-Nghe anh nói đã!

-Em không muốn nghe gì hết, nhìn thấy bấy nhiêu là đủ rồi, anh nghĩ em không biết cô gái ấy là ai sao, anh đừng quên em đã từng đọc nhật kí của anh cho anh nghe chứ.....nó hét lên trong phòng càng làm anh khó chịu hơn.

-Nếu lần này em không nghe anh nói thì em sẽ hối hận cả đời đấy!

-Thà vậy chứ em không muốn gặp anh lúc này, anh về đi!

-Thôi được rồi, ngày mai anh sẽ tới, bây giờ em nghỉ đi, không được nghĩ ngợi lung tung đấy nhé!

Nghe bên trong im thin thít anh mới ra về, anh cũng không biết bắt đầu nói với nó từ chỗ nào nữa. nhưng anh không thể để nó hiểu lầm mình như vậy....

Nó khóc rất nhiều và ngủ thiếp đi lúc nào không biết, 8 giờ sáng điện thoại nó reo, nó nghĩ là anh nên không thèm bắt máy, đến cuộc gọi lần thứ ba nó mới chịu cầm máy lên coi, không phải anh mà là Hải Vương...”sao tự dưng nh ta lại gọi cho mình nhỉ”:

- alo, chào anh!

- em vẫn còn nhớ anh cơ à!

- tôi đâu phải là người vô tình như vậy, dù soa cũng đã ngồi với nhau vài lần rồi mà!

- ừ nhỉ, em rãnh không, tôi muốn mời em cà phê được chứ!

- tôi không thích cà phê cho lắm, hi!

- thì tôi chỉ mời vậy thôi, quan trọng là tôi muốn gặp em kìa! tôi tới nhà em nhé!

- ừ thôi, tôi đang có chuyện cần qua chỗ khu mua sắm gần công ty anh nên để tôi đến cũng được.

- vậy tôi chờ em trong quán hôm bữa nhé!

- dạ vâng, lát nữa gặp!

nó thay đồ rồi đón taxi đến chỗ hẻm, cũng không thèm nhắn cho anh một tiếng. anh lúc này đng điều tra Hải Vương nên chưa thể liên lạc với nó được, anh nghĩ trưa sẽ đến gặp nó. hẻm ngồi chờ nó trong quán như đã hẹn.

- em tới nhanh thế!

- vì tôi ùng ở gần đây mà!

- vậy à! lâu không gặp tôi thấy nhớ em.

- anh lại đùa nữa rồi.

- không, tôi không đùa đâu!

bống điện thoại hân reo như muốn giải cứu cho nó, nó thở phào một cái nhẹ nhõm, nó nghe loáng thoáng tiếng con gái rồi hân xin phép ra ngoài gặp bạn, nó tò mò nên đi theo, hân lén lút gặp một người con gái trong một góc khuất của quán cà phê, nó nhận ra người con gái ấy, nó như không tin vào mắt mình, cố lấy tay che miệng lại để không phải á lên thành tiếng, nó đứng chết lặng lắng nghe hai con người ấy đang nói với nhau cái gì....

- cô gặp tôi làm gì? chuyện tôi giao cô làm xong rồi chứ!

- anh xem thường tôi quá, tôi đã liên lạc lại với hân được rồi!

” ha ha ” tiếng cười giòn tan của hân càng làm nó rợn người:

- Khánh Minh ơi là Khánh Minh, cuối cùng rồi mày cũng đi lại con đường cũ sao? mọi chuyện chẳng còn thú vị gì cả, ai cũng sẽ chết dưới tay đàn bà mà thôi!

- một thời gian ngắn nữa thôi anh ta sẽ chẳng thể vùng vẫy nữa đâu!

- đúng vậy, giữ chân hân ta cho đến khi ta kết thúc vụ làm ăn lần này thì mọi chuyện chẳng còn gì để nói nữa cả!

nó như không tin nổi vào tai mình, người con gái ấy...đã làm tổn thương anh một lần, lần này lại muốn đâm anh thêm một nhát nữa sao, nếu bây giờ nó đứng trước mặt cô ta có lẽ đã cho cô ta một cái tát nữa rồi, ”còn anh, anh thì sao, anh có biết chuyện này không” nó nghĩ vậy rồi chạy thẳng đến chỗ anh, chẳng để lại cho hân một lời nhắn nào.....

9. Chương 4: Phần Kết

Nó chạy tới công ty anh, người thư kí bảo anh đang họp nên mời nó vào phòng chờ, nó ngồi trên ghế mà nháp nhòm không yên, nó thấy có lỗi khi đã nghi ngờ anh, nó không nên làm vậy, nó đã vô tình sát muối lên vết thương ấy, liệu nó có nên nói ra những điều vừa nhìn thấy không, ”anh sẽ cảm thấy như thế nào khi nghe chuyện ấy chứ”, điện thoại reo, là Hải Vương gọi, nó chẳng buồn nhắc máy, nó thấy kinh tởm con người ấy, cả người phụ nữ kia nữa, nhưng rồi nó cũng ần máy nghe, để Hải Vương không phải nghi ngờ, bây giờ nếu xảy ra sơ suất gì thì không chỉ nó mà cả Khánh Minh cũng sẽ gặp nguy hiểm:

-Em đi đâu vậy, sao không nói với anh?

-Tôi xin lỗi nhưng tôi có việc gấp nên phải đi trước, xin lỗi vì đã không nói với anh!

-Em có chuyện gì vậy, tôi có thể giúp không?

-À, không cần đâu, chuyện riêng tư của con gái thôi mà, lần sau tôi mời anh ăn tối nhé!

-ừ vậy thôi, em đi cẩn thận, hẹn gặp em sau!

-Vâng chào anh!

Nó thở ra một cái dài thượt, ”sao anh họp gì mà lâu thế nhỉ?”, tiếng mưa cửa làm nó giật mình, quay lại nó nhìn thấy anh, mắt rướm rướm....

-Sao em lại ở đây?

Nó chạy lại ôm anh, anh đưa hai tay ôm lấy nó nhưng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra....

-Em làm sao vậy? Em có làm sao không?

-Anh à, em xin lỗi, em xin lỗi anh nhiều lắm!

-Có chuyện gì vậy em?

Nó ngước mắt lên nhìn anh....

-Người phụ nữ đó đang cố hại anh thêm một lần nữa đấy, phải làm sao hả anh? Em không muốn như vậy!

-Em nói cái gì vậy?

-Hôm nay em đã nghe lén Hải Vương nói chuyện với Hoài My, họ đang âm mưu hại anh đấy!

-Trời ơi, ngốc à! Anh biết chuyện đó mà!

Nó ngây ngô nhìn anh, chẳng lẽ nó ngốc thật sao....

-Sao anh biết được?

-Vì họ đã hại anh một lần rồi, anh biết Hoài My là người của Hải Vương, vì thế tối qua anh không thể nào cho em lại gần anh được, anh đã ôm cô ta để em lùi bước, nếu cô ta biết em là người của anh thì tất Hải Vương cũng sẽ biết, như vậy em sẽ gặp nguy hiểm!

Nó lại càng khóc to hơn, như một đứa trẻ vậy....

-Vậy sao anh không giải thích cho em biết, để em hiểu lầm anh!

-Nhóc này, chẳng phải tối qua không thèm nhìn mặt anh sao, làm sao anh nói được chứ!

Nó ôm anh chặt hơn....-anh à, em xin lỗi anh nha!

-Không sao đâu, cũng là do anh không kể cho em nghe tất cả mà!

-Vậy anh kể chuyện của anh và người ấy cho em nghe đi!

-Chuyện đó anh nghĩ suốt cả cuộc đời này anh cũng không muốn nhắc lại, nó là nỗi nhục của anh, anh thất bại dưới tay một người đàn bà, người mà anh đã từng yêu rất nhiều....

Nó ngồi nghe anh kể không giám động đậy, nó sợ sẽ phá vỡ cái bầu không khí ấy....

-Cô ấy đến với anh rất trùng hợp, anh cứ nghĩ rằng Thượng Đế mang cô ấy đến cho anh cơ đấy, nhưng rồi anh biết mình thật ngốc, Hải Vương đã ra lệnh cho cô ta tiếp cận anh, lấy cắp tài liệu trong công ty vì âm mưu lật đổ Trần gia, lúc xưa bố anh ta thất bại dưới tay ba anh nên đến bây giờ anh ta vẫn chưa quên hận, khi anh phát hiện ra hai người ấy có quan hệ với nhau anh đã rất tức giận nhưng anh không sao từ bỏ Hoài My được, rồi cô ấy hẹn anh đến, anh nghĩ mình sẽ bỏ qua một lần, cô ấy không nghĩ anh đã biết hết tất cả nên anh cũng định không truy cứu, trên đường tới điểm hẹn, anh bị tai nạn, một tai nạn khủng khiếp, anh hôn mê ba tháng, lúc tỉnh dậy anh cảm thấy mất hết sự sống, anh biết tai nạn lần ấy là do hai người kia sắp đặt, bởi sau tai nạn của anh, tất cả những dự án mà anh ấp ủ đều rơi vào tay của Hải Vương.

-Anh ta nham hiểm vậy sao?

-Đúng vậy, vì thế anh đã giả bệnh thêm ba tháng nữa, một phía anh không chấp nhận được sự thật phũ phàng ấy, một phía anh muốn để cho Hải Vương thiếu cảnh giác, chuẩn bị cho sự trở lại của mình, cũng là vì em nên anh mới chịu tỉnh dậy đấy, không thì anh nằm luôn rồi, hi!

-Anh ngốc thế, đâu cần phải hành hạ bản thân, hành hạ luôn gia đình mình như vậy!

-ừ, anh ngốc thật nhỉ!

-Vậy mà cứ gọi em là ngốc!

-Hi hi, em cũng ngốc thật mà!

-Hừ, em mà ngốc thì anh là đại ngốc đấy! – nói rồi nó nhảy qua ngồi lên đùi anh, ôm lấy cổ anh và nói.....-em sẽ bảo vệ trái tim anh cho đến hết cuộc đời này!

Anh mỉm cười và ôm chặt nó hơn, nó thật sự đã là của anh, trái tim nó đang đập cùng nhịp với trái tim của ai đó....

-Cảm ơn em đã đến với cuộc đời anh, có lẽ anh đang được đền bù cho những gì đã trải qua! Nhóc à, anh yêu em <3!>

-Em cũng vậy!

Buổi tối, tại bar.....

Lần đầu tiên anh dắt nó đi bar, anh muốn giới thiệu nó với bạn bè của mình, đây là nơi duy nhất không có tai mắt của Hải Vương, kể cả Hoài My cũng không biết nên anh mới dắt nó tới đây thoải mái như vậy....

-Ồ! Xem hôm nay thiếu gia của chúng ta đi với ai thế này, xinh nhỉ! Giới thiệu cái coi!-Quang Tuấn.

-Em chào anh!- hôm nay nó rất xinh, nó không buộc tóc mà thả một bên rất dịu dàng và nữ tính, mặt chiếc đầm ren màu hồng, màu mà nó thích làm người khác phải cuốn hút bởi vòng eo thon gọn, nụ cười đầy nắng và rất duyên làm hai chàng trai kia không rời mắt được.

-Bảo bối moi ở đâu ra đây thằng kia-Hải Phong.

-Giới thiệu với tụi mày, đây là LYLY, em dâu của tụi mày đây!

-Woa, vậy mà giấu kĩ ha!

-Khao tụi này đi chứ! Em quen thằng này lâu chưa mà sao nó kín bưng vậy!

-Hi, cũng chưa lâu lắm anh ạ!

-Hèn gì, có nghe nó nói gì đâu!

-À, hay là cái cô bữa hôm làm mày uống say bí tỉ ấy, đây chứ gì nữa!

-Ừm, cổ đấy, hi! Đây là nhóm bạn của anh, thân lắm!

-Vậy à, vui nhỉ, hi!

-Em muốn uống gì không, anh làm cho!-Hải Phong

-Anh làm?

-Cậu ấy là chủ của bar này mà, có tài lắm đấy!

-À, ra là vậy, hi hi, anh cho em cái gì lạ lạ nhé!

Một lúc sau Hải Phong đem cho nó một ly cốc tai đẹp mắt, làm nó cứ trầm trồ mãi, anh thì có vẻ không thích vì trong đó có rượu...

-Không sau đâu, rượu ít lắm mày đừng lo!

-Woa, đẹp thật đấy, anh giỏi thật, Khánh Minh-anh học cái này về làm cho em đi!

-Em thích à, vậy nghỉ học ở trường đi rồi tới đây học pha chế ha!

-Hứ, không được thì thôi, em sẽ thường xuyên đến đây để uống cái này đấy!

-Vậy thì tốt quá, quán anh sẽ có thêm một vị khách quý, haha!

Tiếng cười của cả nhóm làm át cả tiếng nhạc, nó không biết bất kì một điệu nhảy nào nhưng vẫn nhún nhảy theo làm anh thấy buồn cười, nó cảm thấy quê nên nhéo anh một cái vào hông rất yêu, anh lại càng thấy thích cái vẻ ngây ngô của nó, yêu biết nhường nào.....

Một tuần sau.....

Tại khách sạn Hoàng Long....

-Cô đã tìm được thông tin gì từ phía Khánh Minh chưa?

-Anh ta dường như rất cảnh giác với tôi, chúng tôi gặp nhau chỉ ở bên ngoài, anh ta không hề cho tôi tiếp xúc tới phòng làm việc hay ở nhà cả!

-Nói vậy có nghĩa là cô thất bại rồi ư!

-Tôi nghĩ anh ta biết mục đích của tôi!

-Vô dụng, nhưng tôi nghĩ hẳn chẳng tìm ra được gì đâu, tài liệu mật luôn nằm trong tay tôi, có thánh mới lấy được.

-Anh cũng phải cẩn thận với người phụ nữ của anh đấy, không khéo anh cũng mất bấy của Khánh Minh thì sao?

-Cô nghĩ tôi là thằng ngốc chắc....!

-Ngốc thì không nhưng ngu với đàn bà thì là chuyện thường ngày của đàn ông các anh thôi mà!

Hắn cười khẩy rồi tiếp tục mĩa mai...

-Tôi không ngu như Khánh Minh đâu, cô đừng lo!

-Tôi nghĩ chúng ta lật bài ngựa với hắn đi, như vậy mới không bị tấn công bất ngờ được. cẩn thận vẫn hơn mà.

-Ý cô là sao!

-Khử hắn thêm một lần nữa thôi, có gì đâu.....

-Cô tính đứng ra làm việc này sao?

-Một năm trước mọi chuyện cũng là do tôi sắp xếp đó thôi, anh tưởng tôi không giám chắc!

-Đúng là lòng dạ đàn bà, nguy hiểm thật!

-Anh đang khen hay đang mĩa mai tôi đấy!

-Vậy tôi sẽ tin cô thêm lần nữa, cố mà làm cho tốt vào!-nói rồi dứt hai tay vào túi quần nhìn ra ngoài của sổ thăm nghĩ “ lần này thì vĩnh biệt nhé, Khánh Minh”

Lúc này thì Khánh Minh đang ở sở cảnh sát để trình báo mọi việc, anh không muốn mình bị ỉm giống như Hải Vương nên sẽ không hành xử theo cách giang hồ, anh muốn hắn phải bị trừng trị trước pháp luật, chỉ cần chờ ngày hàng về thì có đủ tang chứng vật chứng bắt hắn vào tù, từ giờ cho đến lúc đó, anh đề nghị cảnh sát đảm bảo cho sự an toàn của anh và cả LYLY, 24/24 nó luôn có vệ sĩ bên người, dạo này nó cũng ít liên lạc với Hải Vương, anh ta liên tục hỏi thăm và đòi gặp nhưng nó luôn viện cớ để lảng tránh, sợ cảm thấy sợ con người ấy.

Anh đang làm việc thì Hoài My gọi điện thoại đến....

-Anh à, gặp em tí được không?

-Có chuyện gì không, tôi đang bận!

-Một tí thôi, gấp lắm! em muốn nói cho anh nghe một sự thật, cái mà bấy lâu em không giám thừa nhận trước anh! Anh tới nhé! Em sẽ chờ đến khi nào anh đến!

-Thôi được rồi, cô đang ở đâu?

-Em đang ở phòng E-401 khách sạn Hoàng Long, anh biết chỗ đó chứ, em chờ!

-Được rồi, 15 phút nữa tôi tới!

Anh cũng muốn đến xem cô ta sẽ giở trò gì, nhưng trên đường đi anh thấy người nôn nao khó chịu, giống cái cảm giác một năm trước, ngày anh bị tai nạn, anh cầm máy gọi cho cảnh sát, một trong những người đang theo bảo vệ anh, thông báo địa điểm thời gian gặp mặt để phòng hờ, lỡ có chuyện gì xảy ra còn chủ động được.

Anh vào quầy lễ tân hỏi phòng E-401 và một người thanh niên dẫn đường cho anh, đứng trước cửa phòng và bấm chuông....

-Anh tới rồi à!-cô ta bước ra với bộ đồ ngủ hở hênh, anh không nghĩ vì lí do gì mà trước kia mình lại yêu cái con người nhơ nhớp này đến như vậy, anh cười nhếch rồi bước vào phòng, nồng mùi hoa hồng.

-Cô gọi tôi tới có chuyện gì muốn nói, giờ nói đi!

-Sao anh vội vậy, đối với em anh không có thời gian sao!

-Tôi và cô đã chấm dứt một năm trước rồi, cô là người phải biết rõ điều này chứ!

-Không, em không biết gì hết, em chỉ biết rằng em yêu anh rất nhiều thôi!

Rồi cô ta ôm anh chặt cứng, hôn lên môi anh. Rồi trườn xuống cổ, anh kinh tởm đẩy ngã cô ta ra khỏi người mình...

-Cô điên rồi sao, hãy giữ lấy lòng tự trọng của mình đi!

-Anh hết yêu em rồi sao?

-Cô đừng giả vờ nữa, tôi đã biết cô là người của Hải Vương từ lâu rồi!

-A....n....h anh nói cái gì vậy?

-Tính đóng kịch đến bao giờ nữa vậy!

Cô ta lấy lại bình tĩnh trước màn lật bài của anh, lấy tay kéo một vai váy lên, cười khẩy, khoanh tay trước ngực rồi tiến lại gần anh:

-Hóa ra anh biết hết rồi sao?

-Cô nghĩ tôi ngốc đến nỗi để cô đưa vào tròng lần hai sao?

-Ha ha...nhưng bây giờ mới biết thì đã quá muộn rồi Khánh Minh à, anh không có đường thoát nữa đâu!

-Cô định làm gì?

-Làm gì ư, thì làm cái giống như một năm trước đã làm ấy!

-Cô vẫn muốn giết tôi sao? Vậy tôi hỏi thật cô trước kia có chút tình cảm nào với tôi không?

-Ha ha ha....anh nằm mơ hay sao mà nghĩ đến cái việc đó, không bao giờ-vừa nói cô ta vừa cầm súng chĩa vào người anh-tôi đã định cho anh sung sướng một lần rồi xuống suối vàng lạng lẽ bằng vài liều thuốc ngủ nhưng anh đã nói đến như vậy thì ta làm một phát cho xong nhé!

Cô ta bắn trúng tay phải của anh, vì dùng súng giảm thanh nên chẳng ai có thể biết được trong căn phòng ấy đang có chuyện gì xảy ra, người cảnh sát chìm đứng chờ nửa tiếng thấy sót ruột nên liều mình đi vào, lên thẳng phòng mà Khánh Minh đã nhắn cho anh trước đó. Trong phòng anh nằm dưới đất ôm lấy cánh tay bị thương ngược mắt nhìn Hoài My căm phẫn:

-Anh đừng trách tôi, dù sao tôi cũng đã cho anh sống một lần rồi còn gì, lần này thì không được nữa rồi nhĩ!

-Cô còn già mồm nữa sao, là do số tôi chưa tận chứ không phải là do cô nương tay!

Tát anh một cái vào mặt, cô ta lộ rõ bộ mặt cáo già của mình:

-Anh còn cứng đầu nữa sao, anh đã có được tài liệu gì của Hải Vương rồi thì mau đưa ra đi, nếu không không chỉ có anh phải chết mà cả hai ông bà già kia cũng không xong đâu!

-Cô giám uy hiếp tôi!

-Có cái gì mà tôi không giám chứ đại thiếu gia, anh coi thường tôi quá rồi đấy!

Chĩa thẳng súng vào đầu anh, anh đang rất sợ, mồ hôi vã ra nhưng cố làm vẻ bình tĩnh trước cô ta, anh không thể để cô ta biết được mình đang sợ:

-Cô đúng là một con chó trung thành nhĩ?

-Câm mồm!

“cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên nhưng cô ta không thèm mở cửa, tiến lại bật volum nhạc to lên, ác cả tiếng gõ cửa, càng làm cho viên cảnh sát thêm nghi, anh ta ra hiệu cho người kia phá cửa, Hoài My lúc này đang hoảng, không biết phải xử lý thế nào, cô ta định nhảy ra cửa sổ rồi bằng qua nóc nhà bên kia mà xuống đất nhưng Khánh Minh đã ôm chặt chân không cho cô ta trốn thoát, vừa lúc bước được một chân lên bậc cửa thì cảnh sát ụp vào, chĩa súng vào cô ta ra lệnh đầu hàng, lúc này cô ta chỉ biết làm theo, bỏ súng xuống và giờ hai tay lên khỏi đầu, cô ta được giải về đồn còn Khánh Minh thì đưa thẳng đến bệnh viện, gia đình

bạn bè và cả nó khi được thông báo đều không tin nổi. bà Trần dường như ngất xỉu tại bệnh viện, nó mở toang cánh cửa phòng chạy vào, đứng cạnh giường nhìn anh mắt rưng rưng trách móc:

-Tại sao anh lại để mình đến nông nổi này cơ chứ?

-Nhóc à, không sao đâu!

-Có thật là không sao chứ?

-Ừm, cô ta đã bị công an bắt giữ rồi, bây giờ chỉ còn Hải Vương thôi!

-Anh à, hay là ta thôi chuyện này đi, càng dây dưa càng nguy hiểm đấy!-nó nói như năn nỉ anh.

-LYLY nó nói đúng đấy con ạ, chuyện gì qua thì cho qua đi, đừng khơi dậy làm gì!

-Nhưng mẹ à, nếu ta bỏ qua cho hắn thì nhất định hắn sẽ càng khiến gia đình ta gặp nguy hiểm, hắn sẽ không bỏ qua đâu!

-Em không biết, nếu anh mà bị như vậy nữa thì em không tha cho anh đâu.

-Em giỏi lắm, anh mà hết đau thì em biết tay anh!

-Mẹ chỉ góp ý vậy thôi, còn con đừng cố gây nguy hiểm cho mình là được.

-Con biết mà mẹ, ba mẹ đừng lo cho con nhiều quá!

Hai tuần sau....

Nó ngồi bên cạnh xoa xoa vết thương vừa mới lành của anh....

-Em làm gì vậy!

-Hi, em đang bảo nó đừng để lại sẹo trên tay anh nếu không thì sẽ xấu lắm!

-Xấu thì em có yêu anh nữa không?

-Tất nhiên là không rồi!

-Này nhóc con....em nói cái gì đấy hả?

-Hi hi, em giỡn thôi mà!

Rồi anh ôm nó vào lòng...

-Cảm ơn em vì đã ở cạnh anh dù biết rằng sẽ rất nguy hiểm!

-Anh phải sống mà bảo vệ em suốt đời đấy nhá!

-Ừm, Anh hứa!

-Hi hi!

Hôm nay là ngày hàng của Hải Vương cập cảng, tại bến cảng một chiếc container đang chờ sẵn, Hải Vương không có mặt ở đó, hắn ta là người cẩn trọng nên sẽ chẳng bao giờ ra mặt làm việc, thuộc hạ thân tín của hắn gọi điện thoại thông báo rằng hàng đã tới và bắt đầu giao dịch. Hàng tấn thuốc lá được cẩu đưa vào thùng của xe container.

Khi hàng tiền đang trao đổi thì tiếng súng vang lên, cảnh sát bao vây tứ phía làm toàn bộ người có mặt tại bến cảng lúc này ai ai cũng bàng hoàng không biết chuyện gì xảy ra. Hải Vương đứng trên tòa nhà cao ốc dùng kính viễn vọng nhìn xuống chứng kiến tất cả, hắn nguyên rửa kẻ đã lật đổ vụ làm ăn của mình, toàn bộ người của hắn đều bị bắt giữ, nếu điều tra cận kề sẽ truy ra được kẻ cầm đầu nên hắn vội vã trở về công ty ôm tiền chạy trốn, hắn đã sắp xếp cho cha mẹ ra nước ngoài từ trước nên giờ chỉ còn việc lên máy bay đoàn tụ cùng gia đình, nhưng khi trở về văn phòng, hắn luôn thắc mắc không hiểu vì sao việc này lại bị phát giác, từ khi Hoài My bị bắt hắn đã cảnh giác rất nhiều, mọi tài liệu hắn đều để trong USB và đem theo người, không ai có thể sờ vào được, “ vậy thì tại sao công an lại biết?”. Hắn lơ mơ biết được ai là kẻ đột nhập, chạy đến phòng giám sát tìm camera ngày hôm đó, ngày mà nó đến công ty thăm hắn, hắn không tin vào mắt mình, toàn bộ quá trình sao chép của nó đều được quay rõ trong CCTV, hắn ngơ người lắm

nhắm:”tại sao em lại làm vậy với tôi? Em biết tôi chưa yêu người con gái nào như em không? Vậy thì tại sao, tại sao chứ”. Hấn cũng yêu nó rất nhiều, hấn quyết định tha thứ cho nó một lần rồi cùng nó bỏ trốn.

-Em đến gặp tôi được chứ, tôi có chuyện cần nói!

-Có gì không ạ!-nó hơi lo với thái độ này của Hải Vương, vì nó chưa biết việc hàng của Hải Vương bị tịch thu, anh không hề nói cho nó biết, cũng vì sợ nó lo lắng

-Nếu em không đến thì đừng có trách tôi!-hấn nhấn địa chỉ cho nó rồi không nói thêm gì nữa, nó thấy sợ nhưng không thể không đến, “lỡ anh ta lại làm hại Khánh Minh nữa thì sao? Mình phải đi một lần mới được!”

Nó thay đồ rồi bước vội ra khỏi nhà. Anh đang cà phê với Quang Tuấn và Hải Phong thì điện thoại có tin nhắn: “anh à!Hải Vương hẹn gặp em, em đi một lát nhé, cũng ở gần nhà nên sẽ không sao đâu anh”. anh tính tiền rồi nói với hai người kia:

-Tụi mày báo công an giùm tau, LYLY đang gặp nguy hiểm, tau sẽ đến đó trước, mày bảo cảnh sát tìm tín hiệu trên điện thoại của tau mà tới nhé.

-Nhưng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

-Hải Vương đang hẹn gặp LYLY, hấn nhất định không tha cho cô ấy!

-Nhưng tại sao lại không tha cho cô?

-Dài dòng lắm, vì chính cô là người đánh cắp tài liệu của hấn!

-Trời đất!

-Nhanh lên không còn thời gian nữa đâu, giúp tau nhé!

Nói rồi anh vội vàng bước đi, trong lòng như lửa đốt, cầu khẩn: “LYLY em đừng xảy ra chuyện gì nhé, nếu không anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình đâu!”. Trong căn nhà hoang, nó đứng đối diện Hải Vương mà hai chân run cầm cập, nhưng nó không dám để anh ta biết được, nó vẫn cố tỏ ra cứng rắn:

-Sao anh lại hẹn tôi tới chỗ này?

-Em có gì muốn nói với tôi không?

-Ch..u..y...ê...n chuyện gì cơ?

-Em không muốn giải thích tôi nghe về việc em động vào máy tính trong phòng làm việc của tôi sao? Nhớ tôi hiểu nhầm em điều gì thì sao?

Nó bất chợt lùi ra sau hai bước, hai chân không còn đứng vững được nữa, mặt dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nó vẫn cảm thấy sợ.....

-A...n...h anh biết hết rồi sao?

-Phải, tại sao em làm vậy!

-Tôi...tôi!

Hai tay hấn giữa chặt lấy đôi vai bé nhỏ của nó, nó thấy đau nhưng chẳng dám đẩy ra, hấn bây giờ như một con thú hoang điên loạn, nước mắt nó rơi lã chã, thậm chí có người đến cứu, nó sai lầm khi tới đây một mình liều lĩnh như vậy. hấn bắt ngờ ôm nó vào lòng...về cảm thông.

-Anh xin lỗi đã làm em sợ, anh biết em cũng chỉ làm theo lệnh người khác thôi đúng không? Nếu bây giờ em đi với anh anh sẽ bỏ qua mọi thứ, chúng ta sẽ sống với nhau đến trọn đời ở một phương trời khác! Được không?

Nó dùng hết sức bình sinh đẩy hấn ra khỏi người mình, hấn ngã nhào dưới đất vì không đề phòng....

-Tôi xin lỗi, nhưng tôi không yêu anh-nói rồi nó bỏ chạy, nhưng chưa ra khỏi cửa thì tiếng hét của hấn làm nó rợn người, nhích chân không nổi.

-Tôi không cần em yêu tôi, chỉ cần em ở cạnh tôi là được.

-Xin lỗi anh nhưng vị trí của cô ấy là cạnh tôi!-anh bước vào làm cả nó và hấn bất ngờ, động nói đồng dạng làm nó yên tâm hơn, như vớ được phao cứu hộ, nó chạy tới ôm chầm lấy anh, anh cảm nhận được nó sợ đến cỡ nào.

-Khánh Minh, cuối cùng mày cũng xuất hiện rồi sao?

-Tôi chưa bao giờ lẩn tránh anh, sao lại bảo là xuất hiện chứ!

-Tau lại tưởng mày nhút nhát đến nỗi chỉ dám nhờ đến cảnh sát còn mình thì ngồi một chỗ để người khác bảo vệ chứ, không ngờ gan mày cũng to thật đấy!

-Ha...ha...anh nghĩ như vậy thật sao! Vậy thì anh quá sai lầm rồi đấy! cảm giác của anh bây giờ thế nào? Anh tốn cả năm trời mới cài được người tiếp cận tôi, rồi tốn thêm hai năm nữa mới có cơ hội loại bỏ tôi vậy mà tôi chỉ cần 3 tháng thôi đã hạ gục được anh rồi, trò chơi này có vẻ không thú vị lắm nhỉ!

-Mày cầm môm đi thẳng khốn, LYLY em nghe rồi đấy, anh ta chỉ lợi dụng em như anh từng lợi dụng Hoài My thôi!

-Tôi tin anh ấy!

-Em thật là ngây thơ! Được, vậy tôi sẽ cho hai người cùng nhau xuống suối vàng, thoả ước nguyện ở cùng nhau rồi nhé!-hắn vừa nói vừa rút súng chĩa vào LYLY-Khánh Minh, tau sẽ cho mày biết thế nào là đau khổ!

-Anh định làm gì, nếu anh làm hại cô ấy tôi sẽ không tha cho anh đâu!

-Ha...ha...ai tha cho ai, mày nhìn rõ lại tình thế đi!

“đoàng” tiếng súng vang lên làm cho cảnh sát và cả Quang Tuấn, Hải Phong đứng ngoài đều giật mình, tiếp đến là lo lắng, cảnh sát ụp vào bất ngờ làm hắn không trở tay kịp, tiếng súng vừa rồi hắn đã nhắm thẳng vào nó, nhưng anh là người trúng đạn, anh đã đỡ đạn cho nó....

-A..nh anh không sao chứ?

-Anh không sao..em đừng lo quá!

Nhưng nó biết anh đang nói dối, tay nó bây giờ đang đầm đìa máu anh, nó chưa bao giờ nhìn thấy nhiều máu đến như vậy, nó bắt đầu khóc thét lên....

-Anh à, anh làm sao vậy, tại sao lại ra nhiều máu thế này chứ?

Quang Tuấn và Hải Phong cũng vừa chạy tới chỗ anh...

-Minh, mày không sao chứ?

-Cảm ơn tụi mày đã đến kịp!

-Hai anh gọi xe cấp cứu đi, ảnh ra nhiều máu lắm, nhanh lên!

Nó hét lên trong vô vọng, nước mắt rơi thấm cả áo anh lẫn vào với máu, nó bây giờ chẳng suy nghĩ được gì nữa cả...

-Anh hứa là sẽ bảo vệ em suốt cuộc đời rồi đấy, anh không có quyền bỏ em lại! anh có nghe em nói không hả!

-LYLY, anh xin lỗi vì đã không giữ được lời hứa với em, em hãy sống thật tốt... hãy cảm nhận vẻ đẹp của cuộc sống này.... thay luôn cho phần của anh, có lẽ.... anh không thể nào tiếp tục được nữa, nên hãy vì anh mà sống cho tốt nhé, anh yêu em nhiều lắm, nhóc à....!

-KH..Ô...NG!

Anh ngất đi trên tay nó, tiếng thét của nó làm người khác đau xé lòng...

-Khánh Minh, anh không thể để em lại như thế này được, em biết phải làm sao cố chứ.

Ngày hôm sau, báo chí đưa tin tập đoàn Lâm gia chính thức tuyên bố phá sản, tổng giám đốc vì tham gia buôn lậu thuốc lá nên đã bị bắt giam trong ngày nhập hàng tại bến cảng. Nó đọc báo nhưng không có cảm xúc, nó hận con người ấy, nhưng không vì thế mà suy nghĩ đến việc trả thù cho anh, nó không muốn nhân cách của mình bị dấy bẩn. Nó trở lại trường tiếp tục việc học, như những sinh viên khác, Trúc Linh luôn ở cạnh nó, nhỏ biết nó lúc này nó đang rất cần sự quan tâm, nó có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào, con người ấy đang sống rất máy móc, chỉ có học và học, ngoài ra chẳng quan tâm gì đến những chuyện khác. Nó ngồi học, thoáng đưa mắt nhìn những giọt mưa rơi ngoài cửa sổ, đẩy cánh cửa kính ra, gió lùa vào hất tung mái tóc dài của nó, nó nghe được tiếng anh thì thào trong cơn gió ấy.

4 năm sau.....

Nó giờ đã là một giám đốc tài ba của công ty Trần gia, đúng như lời hứa mà trước kia anh nói với nó, cũng đã dọn về ở chung nhà với ông bà Trần, nó đã kể hết cho ba mẹ nghe mọi chuyện nên họ đồng ý cho nó làm như vậy.

Lúc ăn cơm tại nhà ông Trần.....

-Cháu không cần phải vì chúng ta như vậy đâu!-ông Trần lên tiếng, bà Trần thì ngồi lặng thinh nhìn nó.

-Không có gì đâu bác, anh ấy đang rất cần cháu, ít nhất là trong lúc này!

-Nhưng nó cứ hôm mê như vậy, cháu sẽ mất đi tuổi xuân của mình đấy!

-Cháu đã hứa ở cạnh anh, cháu phải thực hiện lời hứa ấy bác ạ! Cháu ăn xong rồi, hai bác cứ mặc cháu nhé! Cháu xin phép!-cuối đầu chào rồi ra khỏi phòng ăn, nếu nó tiếp tục ngồi lại nó sẽ bật khóc giữa bàn ăn mất.

-Tội nghiệp cho con bé!-bà Trần rưng rưng nước mắt nhưng không dám khóc trước mặt nó, bây giờ nó mới là người đau khổ nhất.

Bước vào căn phòng ấy, căn phòng mà 4 năm trước nó gặp anh lần đầu tiên, anh vẫn nằm đấy mặc cho sự đời như thế nào, nó bước đến ngồi cạnh anh, nắm lấy đôi bàn tay vô cảm kia cầu khẩn: “xin Người hãy trả anh ấy lại cho con!”. Nó lật quyển truyện ngăn ra đọc cho anh nghe, “đây là cuốn “Anh sẽ lại چرا em nhé!” đấy anh ạ, hay lắm, em nghe nhỏ Linh giới thiệu như vậy, em đọc anh nghe nhé!”.

Ngày ngày trôi qua với nó như vậy, ngoài giờ ở công ty nó luôn ở cạnh anh, nó sợ anh thức dậy mà không nhìn thấy nó bên cạnh sẽ lại ngủ tiếp, nó thật ngốc. ngồi trên ghế và tựa đầu vào ngực anh, thì thầm: “sao anh lại không có cuốn nhật kí nào cho em cả vậy, em ghen tị đấy nhé! Anh mau tỉnh lại rồi viết một cuốn nhật kí dành riêng cho em đi! Đừng làm biến suốt ngày chỉ biết ngủ thôi như vậy, anh đã ngủ lâu lắm rồi còn gì, có nhiều việc đang chờ anh lắm, một mình em không làm hết đâu, em rất mệt, mệt lắm anh à! Em nên làm thế nào nếu anh cứ như vậy mãi, Quang Tuấn và Hải Phong đã cưới vợ rồi đấy, anh để họ qua mặt như vậy mà được à! Anh cũng phải tỉnh dậy mà cưới em đi chứ, không thì em sẽ bỏ anh mà đi đấy!”

Đôi tay kia bắt giắc cử động, nhẹ đến nỗi nó không cảm nhận được, anh mở mắt và nhìn nó, nó đang khóc, anh cất tiếng nói làm nó nghĩ rằng mình đang bị ảo giác.

-Anh không viết nhật kí nữa đâu, anh cất những thứ ấy trong tim của mình ấy, em có muốn xem không?- nó ngược lên nhìn xung quanh xem ai đang nói rồi nhìn về phía anh đang nằm.

-A..nh anh đang nói với em đấy có phải không?

-Ngốc à, chứ...anh nói với ai!

Giọng nói yếu ớt, anh đưa tay lên lau nước mắt cho nó, nhìn thấy anh chạm tay vào má mình nó như muốn ngất xỉu, nắm lấy bàn tay ấy: “cảm ơn Người đã nghe được lời con nói, cảm ơn Người đã không giành anh ấy với con! Con cảm ơn Người!”

-Nhóc à, anh đã giữ được lời hứa với em rồi đấy nhé! Đừng suốt ngày cứ như trẻ con như vậy nữa!

-ừ, anh đã làm được, cảm ơn anh đã không bỏ cuộc! cảm ơn anh đã nghe những gì em nói! Cảm ơn anh!

Ngoài kia cơn mưa đã tạnh, sắc cầu vồng lấp ló sau những chùm mây trắng tinh, hoa cỏ tỏa mùi hương thơm ngát, hai con người ấy đã thuộc về nhau, họ đã chờ đợi ở nhau trong tuyệt vọng, và cuối cùng họ cũng được đền đáp. Tình yêu của họ thật vĩ đại đúng không nào?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-a-anh-yeu-em>